Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

● În acest număr ● În paginile ● În acest nu măr pagi 3 4 5 nile ● În acest număr ● În paginile ● În acest

VIAŢĂ DE ORGANIZAŢIE

FIŞA DE PONTAJ A REPORTERULUI

SPORT

Proletari din toate ţările, uniţi-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXII, SERIA II.
NR. 5470
6 PAGINI – 25 BANI
MARŢI
20 DECEMBRIE 1966

Covoarele şi carpetele ţesute de mîini meştere de la cooperativa din Breaza sînt apreciate în ţară şi peste hotare

CADRAN

„Eu nu mai sînt, e-un cîntec tot ce sînt"

Lui Labiş, datorîndu-i-se, i s-a scris mult şi i se datorează cu mult mai mult. Poezia lui e cîtită şi răscitită cu o frecvenţă mai mare decît a multor clasici. Şi este firesc să fie aşa. Trecerea lui meteorică prin poezia românească într-o scurtă existenţă, dă versului său strălucirea nestinsă a nestematelor. Va lumina

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a V-a)

● Luni, fabricile de tricotaje au îndeplinit sarcinile anuale de plan. În acest fel, Direcţia tricotaje-confecţii, care deţine o pondere însemnată în producţia Ministerului Industriei Uşoare, a raportat realizarea integrală a principalilor indicatori de plan pe 1966.

Întreprinderile producătoare de tricotaje şi cele de ciorapi, care în acest an au fost dotate cu numeroase maşini de mare randament — numai la fabricile „Miorita" — Oradea, „Tricotext" — Satu Mare, „Unitatea" — Sighetul Marmaţiei şi „Tricotajul Roşu" — Bucureşti s-au montat aproape 140, iar circa 200 la fabricile de ciorapi din Timişoara, Bucureşti, şi Sebeş — realizează însemnate creşteri de producţie. Calculele arată că în întreprinderile de specialitate se produc în acest an cu 7 200 bucăţi tricotaje diferite şi cu 14 400 000 perechi ciorapi mai mult decît cu un an în urmă. Şi la indicatorii planului financiar şi ai preţului de cost s-au obţinut rezultate bune. Astfel, planul de încasări din vînzarea producţiei marfă pe Direcţia tricotaje-confecţii va fi depăşit cu 161 milioane lei, volumul de beneficii cu 9 500 000 lei, iar ca urmare a reducerii preţului de cost sub cel planificat, se vor înregistra economii suplimentare în valoare de peste 3 milioane lei.

Cu planul anual îndeplinit

● Staţiunile de maşini şi tractoare din regiunea Suceava şi-au depăşit planul anual de lucrări cu peste 140 000 hatri. Acest rezultat este completat de faptul că lucrările agricole de toamnă şi arăturile pentru însămînţările de primăvară au fost bine efectuate şi la timp.

Mecanizatorii şi-au adus astfel contribuţia la realizarea de către cooperativele agricole a unor producţii mai mari decît cele planificate. Producţia medie de grîu la hectar a fost depăşită cu aproape 250 kg. iar la porumb cu peste 300 kg. S-a obţinut, de asemenea, o producţie medie de cartofi aproape dublă faţă de cea realizată anul trecut.

(Agerpres)

La dana portului Constanţa, poarta maritimă a ţării

Foto: AGERPRES

Întoarcerea de la Moscova a delegaţiei U.T.C. condusă de tovarăşul Petru Enache

Duminică dimineaţa s-a înapoiat în Capitală delegaţia Uniunii Tineretului Comunist, condusă de tovarăşul Petru Enache, prim-secretar al C.C. al U.T.C., care, la invitaţia Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist Leninist, a făcut o vizită de prietenie în U.R.S.S.

La sosire, în Gara de Nord, delegaţia a fost întîmpinată de secretarii C.C. ai U.T.C., de membri ai Biroului şi activişti ai C.C. al U.T.C.

Au fost de faţă I. A. Iliuhin, însărcinat cu afaceri ad-interim al Uniunii Sovietice la Bucureşti, şi membri ai ambasadei.

Pe drumul îngrăşămintelor chimice — staţionarea interzisă !

Pe porţile combinatelor şi fabricilor zilnic ies garnituri întregi de tren, purtînd cu ele spre cele mai îndepărtate colţuri ale ţării tot mai multe îngrăşăminte chimice. Dar, înainte de a deveni... suplimente de hrană pentru plantele cultivate, îngrăşămintele fac cîteva halte : din tren pe rampe de aici în magaziile unităţilor agricole şi apoi pe ogoare. Scurtarea timpului de staţionare în gări şi grija manifestată prin adăposturi sînt condiţii esenţiale de care depinde înlăturarea pierderilor, eficienţa sumelor de bani investite. Cum ajung îngrăşămintele de la vagon la magazia unităţii agricole ? Iată tema raidului organizat în regiunea Bucureşti.

Şi acum, la drum...

RAIDUL NOSTRU

...Cooperativa agricolă din comuna Dor Mărunt, raionul Lehliu. De la conducerea staţiei C.F.R. s-a trimis un aviz : „Pe adresa dv. au sosit îngrăşămintele chimice solicitate". De la avizare pînă la descărcarea vagoanelor nu trec mai mult de trei ore. Şi, în timp ce vagoanele pleacă în circuit, căruţele şi camioanele cooperativei duc încărcătura „acasă", o depozitează cu grijă la loc uscat, în magazia cooperativei. Graba cu care au fost preluate îngrăşămintele chimice este firească. În unitatea amintită, ele au devenit indispensabile pentru sporurile de recoltă pe care şi-au propus să le obţină ţăranii cooperatori aici. Eforturile sînt răsplătite din plin ; la cultura porumbului în acest an s-au obţinut peste 5 000 de kilograme boabe la hectar.

Producţiile realizate dovedesc că de aceeaşi apreciere se bucură îngrăşămintele şi în cooperativele agricole : Pelinu, Panduru, Plevna şi altele. Nimeni din cei solicitaţi să ne răspundă, nu-şi amintesc însă că vreodată, îngrăşămintele acestor unităţi agricole să fi rămas pe rampele de descărcare ale staţiilor C.F.R. mai mult de cîteva ore sau să fie depozitate oricum. Ca urmare, pînă la ultimul kilogram, acestea, au ajuns la rădăcina plantelor şi-au dovedit eficienţa în cele peste 4 000 kilograme de porumb — boabe şi peste 2 000 de kg. de grîu la hectar.

Situaţiile întîlnite cu pri-

ION TEOHARIDE

(Continuare în pag. a V-a)

OPINII

DIALECTICA CUNOŞTINŢELOR PREDATE ÎN LICEU

de acad. **Caius Iacob**

Cerinţele societăţii moderne au impus o mare dezvoltare a învăţămîntului de cultură generală. În anii de şcoală, tineretul îşi însuşeşte principalele cunoştinţe din domeniul ştiinţelor naturii sau din acela al ştiinţelor sociale care sînt menite să constituie un tot unitar, o bază de plecare pentru oricare dintre viitoarele orientări în viaţă.

Programele analitice ale materiilor predate, revizuite periodic, ţin seama de progresul diferitelor ştiinţe ca şi de necesitatea adaptării continue a învăţămîntului la cerinţele vieţii. În aceste condiţii, elevii liceelor noastre îşi văd asigurată posibilitatea însuşirii unui larg orizont cultural, ei cîştigă acea cultură generală care le permite să raţioneze corect, să aibă metode de lucru, să înregistreze în continuare progresele şi prefacerile societăţii omeneşti, să se poată specializa în domeniul ales la timpul potrivit, la intrarea în învăţămîntul superior, universitar sau tehnic.

În cursul studiilor liceale, după cum este şi firesc, mulţi elevi încep să se pasioneze pentru anumite discipline. Ei simt o atracţie mai mare, potrivit structurii lor sufleteşti, fie pentru ştiinţele naturii, fie pentru ştiinţele despre gîndire sau despre societate. Această pasiune pentru o disciplină sau alta este binevenită ; ea denotă un început de maturizare, de orientare spre profesiunea care va fi aleasă. Este totuşi regretabil că această înclinare conduce pe unii elevi la preocupări unilaterale şi la neglijarea sistematică a celorlalalte materii care se predau în liceu. Faptul acesta poate să aibă consecinţe deosebit de grave şi să împiedice formarea armonioasă a viitorului specialist.

Voi încerca să pun în evidenţă cele afirmate ocupîndumă în special de ştiinţele naturii. După cum se ştie, cele patru ştiinţe fundamentale ale naturii sînt : mecanica, fizica, chimia şi biologia. Ele studiază respectiv formele de mişcare mecanică (deplasarea macroscopică), fizică şi chimică (fenomenele moleculare şi atomice) şi biologică (fenomenele de viaţă) ale materiei.

Între aceste ştiinţe de bază, se situează numeroase ştiinţe de legătură, mai complexe, care studiază aspecte mixte ale mişcării materiei. Voi cita cu titlu de exemplu astronomia, astrofizica, magnetoaerodinamica, dinamica gazelor rarefiate, chimia fizică, chimia biologică etc. Aceste discipline se dezvoltă tot mai mult pe măsura progresului general al cercetării ştiinţifice. Toate ştiinţele naturii utilizează însă, într-o formă mai mult sau mai puţin dezvoltată matematica, ştiinţă cu un caracter mult mai general şi mai abstract, care studiază relaţiile calitative şi cantitative între obiectele lumii reale.

Ei bine, un elev care s-ar pasiona numai pentru chimie şi ar neglija materii de bază ca fizica şi matematica, s-ar dovedi un infirm în viaţă. Redus numai la un compartiment al ştiinţei, fără cunoştinţe generale care să-l orienteze, el nu va putea desigur să figureze în viitor nici printre pionierii ştiinţei lui preferate, care în dezvoltarea ei va da naştere la noi domenii de frontieră cu fizica sau cu biologia. Un elev care s-ar pasiona numai pentru matematică, neglijînd mecanica, fizica, chimia şi biologia, s-ar priva prin aceasta de acele cunoştinţe de bază care să-i permită în viitor, ca specialist în matematică, să contribuie la introducerea mai adîncă a metodelor de cercetare matematice în celelalte ştiinţe ale naturii, fapt care ar aduce noi progrese matematicii însăşi. Pentru a da un exemplu ilustru, cunoscut de toţi elevii de liceu, să ne referim la Isaac Newton, creatorul calculului diferenţial şi integral. Acest om de ştiinţă n-ar fi fost un atît de mare matematician dacă n-ar fi fost preocupat de mecanică şi de fizică ; Newton a fost şi un mare mecanician şi fizician tocmai pentru că a putut fundamenta matematic descoperirile sale de mecanică şi fizică.

Elevul de liceu, dotat cu o

(Continuare în pag. a V-a)

Feerie pe Valea Prahovei

UN NOU SORTIMENT DE CAUCIUC SINTETIC

La Combinatul de cauciuc sintetic şi produse petrochimice din oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a început producţia industrială a cauciucului cu ulei mineral — produs realizat de specialiştii laboratorului de cercetări al combinatului. Noul sortiment de cauciuc sintetic prezintă caracteristici superioare de rezistenţă, iar anvelopele fabricate din ele realizează un rulaj sporit. Totodată, costul său este mai redus cu circa 25 la sută decît al cauciucului sintetic obişnuit.

Primele cantităţi din noul cauciuc au fost livrate fabricii de anvelope „Danubiana" din Bucureşti.

(Agerpres)

ANCHETA NOASTRĂ

A FI TÎNĂR

ÎNTREBAREA A NOUA :

Sînteţi un om la fel de atent acasă, în societate, în colectivul de muncă ca şi în locurile prin care treceţi ? Ce apreciaţi ca fiind valoros din cîmpul dv. de observaţie (relaţii dintre oameni, relaţii de la locul dv. de muncă, din fenomenul cultural-artistic, în viaţa familiei, şcoală etc. ?). Cum sprijiniţi dezvoltarea şi consolidarea elementelor pe care le consideraţi valoroase ?

VĂ RUGĂM SĂ NE SCRIEŢI.

TELEGRAMĂ

Tovarăşului L. I. BREJNEV
Secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice
MOSCOVA

Dragă tovarăşe Brejnev,

În numele Comitetului Central al Partidului Comunist Român, al poporului român şi al meu personal, vă transmit dumneavoastră, eminent conducător al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, militant de seamă al mişcării comuniste internaţionale, calde felicitări şi cele mai cordiale urări cu prilejul celei de-a 60-a aniversări a zilei dumneavoastră de naştere.

Comuniştii români, oamenii muncii din ţara noastră se bucură din inimă de succesele remarcabile obţinute de poporul sovietic, sub conducerea încercată a P.C.U.S., în opera de construire a comunismului, dau o înaltă preţuire dezvoltării continue a relaţiilor de prietenie şi solidaritate frăţească româno-sovietice spre binele ambelor noastre popoare, al întăririi unităţii şi coeziunii sistemului mondial socialist.

Vă dorim, stimate tovarăşe Brejnev, mulţi ani de viaţă, sănătate şi succes în activitatea pe care o desfăşuraţi, în fruntea Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, pentru înflorirea patriei dv. şi fericirea poporului sovietic, pentru victoria cauzei socialismului şi păcii în lume.

NICOLAE CEAUŞESCU
Secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român

SERILE „Scînteii tineretului"

Prima din serile „Scînteii tineretului" a trecut startul sîmbătă, 17 decembrie, orele 19. Luminile rampei din bătrîna sală a liceului Nicolae Bălcescu au dezvăluit tinerilor invitaţi un spectacol in[illegible] : prima ediţie sonoră a ziarului nostru. Rînd [illegible]nd, rubricile spectacolului — ocolul pămîntu[illegible]n 80 de reportaje, medalion literar, sport, masa [illegible]undă (etica ţinutei), muzică, moda, concursuri etc. — prezentate de cunoscuţi actori şi oameni de cultură s-au bucurat de atenţia şi aplauzele invitaţilor.

În curînd, relatarea amplă a primei „seri"

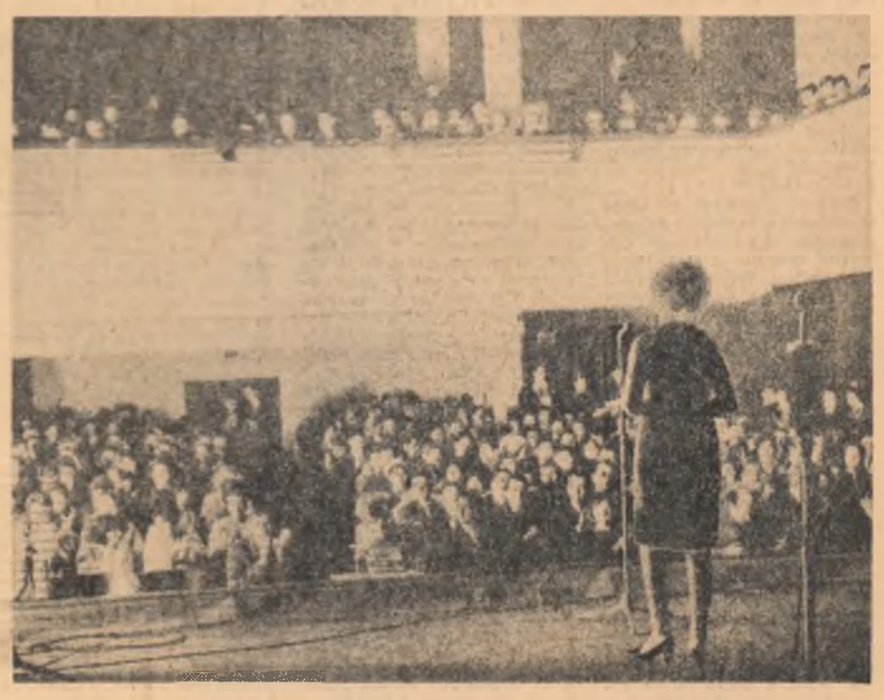

În sala Liceului Nicolae Bălcescu, în timpul primei seri a „Scînteii tineretului"

Între elasticitate și șablon

Abecedarul meseriei fără pagini albe

Revenim — așa cum promiteam în articolul trecut, publicat la această rubrică — cu păreri ale profesorilor privind de data aceasta metodologia elaborării programelor școlare, modul de întocmire a lor — pe teme sau lecții — menționînd că în prezent, în întreg învățămîntul profesional, programele disciplinelor de specialitate sînt întocmite pe lecții.

Ing. GABRIEL BILIG, **profesor de tehnologia țesătoriei la școala profesională de ucenici de pe lîngă Fabrica de confecții și tricotaje București:** În 1964 s-a trecut la întocmirea programei pe lecții și pentru tehnologia țesătoriei. La redactarea ei am participat și eu, alături de alți profesori. Ne-am înțeles ușor, deoarece toți aveam o bogată experiență la catedră (numai la această școală profesez de 13 ani). În urma unei atari practici îndelungate în învățămînt, toți, sau aproape toți profesorii ajunseseră, privitor la modul de predare a cunoștințelor prin dozarea lor pe lecții, la concluzii asemănătoare. N-a trebuit, astfel, decît să revedem planurile noastre calendaristice și să le ridicăm la rangul de programă școlară. Așadar, pentru disciplina pe care o predau eu, programa pe lecții este corespunzătoare. De aici, însă, și pînă la generalizarea ei ca sistem unic la toate disciplinele de specialitate care se predau în școala profesională mi se pare un traseu acoperit nu cu cea mai echitabilă formulă. Extinzînd puțin sistemul, s-ar putea stabili apriorie, de pildă, și timpul afectat momentelor desfășurării fiecărei lecții, verificare, predare etc. — ceea ce este deja nefiresc, am dat, însă, acest exemplu pentru a se observa mai lesne, într-o asemenea perspectivă, cam încotro ar duce această încorsetare pedagogică, aceste principii adeseori neverificate sau neacceptate de practica concretă a lucrurilor. De aceea, cred că un astfel de sistem trebuia valorificat critic, folosit acolo unde ar fi corespuns, pentru că dacă la mine este bun, la alte discipline s-ar putea să nu mai fie oportun. Mă gîndesc la faptul că tehnologia meseriei pentru toți elevii este un obiect inedit, cu probleme pe care nu le-au cunoscut niciodată, se poate ajunge la un moment dat, pe baza unei repetate experiențe anterioare, chiar și la eșalonarea lor pe lecții. Nu același lucru s-ar putea spune și în legătură cu obiectele de cultură tehnică generală, despre care elevii mai au ceva cunoștințe primite în școala generală; programa pe lecții ținînd cont, adeseori exagerat de acest lucru, face o planificare greu de respectat pentru profesor.

Ing. SILVIA CODRU, **profesor de studiul materialelor electrotehnice la Grupul școlar „Iosif Ranghet":** De la început mă declar împotriva programei pe lecții. Din acest mod de împărțire riguroasă a cunoștințelor în cadrul fiecărei ore decurg foarte multe neajunsuri în ceea ce privește conținutul procesului de învățămînt. Am să dau un exemplu. Temei „Structura metalelor și a aliajelor" îi sînt afectate 5 ore; timp suficient; numai că repartizarea rigidă a volumului de cunoștințe pe fiecare oră în parte este foarte greu de respectat. Pentru că e vorba aici de puterea de înțelegere a elevilor, de nivelul fiecărei clase. Lăsîndu-mise libertatea de a defalca aceeași cantitate de cunoștințe — în cadrul aceluiași număr de ore — în funcție de cerințele specifice școlii mele, situația ar fi mult mai avantajoasă bunei însușiri a materiei. În acest context, aproape toate temele sînt susceptibile de observații. Aș putea da numeroase exemple de astfel de inadvertențe în cadrul programei pe lecții, pe care profesorul dorește-ar putea diminua, nu are voie, programa școlară este un document de stat, și nerespectarea lui te face posibil de sancționare.

Altfel s-ar prezenta lucrurile dacă programa ar fi întocmită pe teme. Aș putea atunci foarte bine să-mi eșalonez materia în cadrul planificării calendaristice, efectuînd sublinierile sau simplificările necesare; evident, aș ține seama să mă încadrez în numărul de ore acordat. Așadar, optez pentru programa pe teme.

Prof. VALERIA UȚĂ, **Grupul școlar chimie București:** La sfîrșitul anului școlar trecut, în cadrul școlilor aparținînd Ministerului Industriei Chimice a avut loc revizuirea programelor școlare pentru actualul an școlar. A fost o inițiativă cît se poate de utilă.

În planul tematic care precede programa se menționează însă, faptul că profesorului i se oferă posibilitatea de adaptare a cunoștințelor. Mă întreb cum este posibil acest lucru, din moment ce trebuie să respecți lecțiile prestabilite. Doar așa, în principiu. Oricum, ministerul nostru a luat o măsură bună, oferind în cadrul noilor programe un număr mai mare de ore la dispoziția profesorului, altfel numărul-le ore recapitulative, la care profesorul apelează atunci cînd timpul afectat de programă este necorespunzător. Aceasta este însă o cale conciliantă. Pentru ce mai păstrăm atunci modul de împărțire pe lecții, acest „atavism" depășit? Cred, în consecință, că trebuie mers la esența lucrurilor și anume la sistem; revizuirea lui, înlăturarea împărțirii arbitrare a materiei pe ore se impun cu necesitate.

Cîteva concluzii:

Am prezentat punctul de vedere al unor cadre didactice cu experiență privind metodologia întocmirii programelor școlare. Cîteva precizări se fac de pe acum necesare:

- **programa pe lecții nu corespunde în toate situațiile — în cele mai multe, adică;**
- **programa pe lecții prezintă totodată o redusă utilizare în timp, anual fiind cercetată, revăzută, reîntocmită etc., etc. — de unde decurg alte lacune în învățămîntul profesional. Multe cadre didactice au fost de părere că este necesar — și posibil, totodată, să se redacteze programe cu un grad mai înalt de stabilitate, pentru a putea fi folosite mai mulți ani;**
- **împărțirea riguroasă a volumului de cunoștințe pe ore încurcetează activitatea profesorului, reduce inițiativa, transformîndu-l adeseori într-un executant docil.**

Considerăm, astfel, că Ministerul Învățămîntului, ca și celelalte ministere de resort, studiind aceste aspecte, vor găsi soluțiile cele mai bune pentru rezolvarea acestei situații.

I. ANDREIȚĂ

Biblioteca Academiei posedă o peste 6 milioane de volume din toate domeniile de literatură, artă, știință oferă condiții optime de informații și studiu.

DIALOG PESTE SECOLE

Sus, la Piatra Neamț, verticalele și orizontalele care compun noul oraș au un ritm al lor, dau o impresie de mișcare continuă ca și cum s-ar „construi" în clipa în care intră în raza privirii omului. Sub privirea aceasta liniile se apropie și se distanțează într-un joc neîntrerupt, scăpînd unei ordini incrementie pe care de obicei ochiul vrea s-o așeze în încruri. Zina e înaltă, aerul dens, de munte are tremurări vizibile. Abia mai tîrziu, după o privire îndelungă, observi placajul ceramic al blocurilor din centru cu desenul ce imită în contur și culoare, zidurile unei cetăți de pe vremea Ștefanilor. Tot aici, în centrul nou al orașului, biserica lui Ștefan cel Mare, așezată pe o ridicătură de teren, înconjurată de blocurile moderne, sugerează ea însăși o încadrare inspirată, menită să pună în valoare vechea construcție. Zidurile care împrejmuiesc curtea domnească, sau ceea ce a mai rămas din ele, par mai curînd niște fantezii ale unui arhitect îndrăzneț care a așezat cu hună știință, ici-colo, cîte o fîșîitură de zid neterminată.

Pe cele 58 de trepte ale scării pe care urci spre vechea cîtitorie a marelui voievod pare că intri, cu fiecare pas, în istorie.

Aici, apoi afară, cauți urmele voievodului, semnul mîinilor lui. Rondurile cu flori, par și ele rînduite cu mîna lui grijulie de bun gospodar. Tot ce se vede aici pare lăcut de mîna lui. Inscripția de la intrarea în biserică confirmă acest lucru: „Io, Ștefan Voivod, cu mila lui Dumnezeu domnitor al Moldovei, fiul lui Bogdan Voivod, a început și a zidit și a săvîrșit biserica aceasta... spre rugă sie și doamnei sale Mariei". Ceva mai tîrziu, după ce urci scara de fier, în fața intrării în turn, istînești din nou inscripția care aduce numele domnitorului pînă în zilele noastre: „Io, Ștefan Voivod, a zidit această campanare în anul 7007". De acolo, din pragul intrării în turn, de unde și domnul Moldovei a privit cîndva în jurul său, peisajul se deschide pînă departe de limitele privirii. În stînga, rupt de silueta hotelului, muzeul cu alcătuirea sa de brazi și de piatră a fost martor al muncii oamenilor care au ridicat biserica, apoi a locuit cu prezența lui eternitatea cîtitorilor de astăzi ai orașului. Și din nou parcă o punte se aruncă peste secoli, pe care trece mîndru din mit în pînă istorie contemporană. Mîinile meșterul valah, simbol luminos al demnei noastre puteri de construcție.

D. MATALA

CINE-FIL

Mefisto XX

În prim plan: JORJ VOICU

Acest Mefisto posedă și beneficiază de toate cunoștințele sec. XX. Ajutat de o inteligență „diabolică" încearcă să revoluționeze scopul și tehnica tîrgului de suflete. În loc să trimită sufletele în iad pentru a fi arse inutil, Mefisto le reține veșnic pe pămînt, cerîndu-le însă supunere. Atent la calitate, el alege numai savanți cu ajutorul cărora speră să oprească, să pietrifice civilizația umană. Orice progrese ulterioare nu vor mai fi posibile. As în materie de biologie și electronică, folosește proprietățile de acumulare și transmitere ale acizilor ribonucleici, inventînd și aparatul care să-i producă în bandă rulantă oamenii de care are nevoie.

Mefisto nu oferă eternitatea, ci transmite toate înregistrările scoarței cerebrale de pe un corp pe altul, distrugînd însă personalitatea corpului care primește. Pentru fiecare bătrîn, care lasă în urmă doar un organism uzat, trebuie sacrificat un tînăr. Cînd și noul organism a îmbătrînit, operația se repetă.

Prin morți multiple, Mefisto creează o falsă viață eternă. Calculele sînt perfecte, dar a fost uitat omul și conștiința sa. Omenirea a fost lovită într-un punct vulnerabil și bătrînul profesor Faust, grav bolnav, cedează. Transmutat în corpul asistentului Wagner, noul Faust beneficiază de cunoștințele bătrînului Faust, de tinerețea lui Wagner și de iubirea Margaretei. Dar conștiința lui nu-i permite să meargă mai departe. „Tu ai doar mîncăruri care nu satură! îi spune lui Mefisto și Faust începe lupta pentru demascarea dușmanului său, care în final trebuie să recunoască că „oamenii sînt mai curajoși decît diavolii" și de aceea, la rîndul lui, se transmută în corpul unui muritor.

Iată firul nobil și bogat în idei pe care broderiile hufe și scenele dramatice construite de Ion Popescu Gopo, creează un film la care spectatorul rîde, învață, dar mai ales, gîndește. Filmele lui I. P. Gopo au dezbătut totdeauna probleme majore ale epocii, însă uneori, camera de luat vederi nu s-a apropiat suficient de oameni, nu le-a luat pulsul și nu le-a cunoscut sentimentele. În „Faust XX" Gopo, care ocupă un loc aparte în cinematografia noastră, își păstrează stilul, cîștigînd prin accesibilitatea ideii (deși tema punea probleme dificile) și printr-o dirijare atentă a actorilor: Emil Botta în rolul profesorului Faust, Iurie Darie (Wagner) și „dracii": Nicolae Secăreanu, Putu Călinescu și Mircea Bogdan.

În rolul lui Mefisto o plăcută surpriză ne-a oferit un tînăr actor a cărui expresivitate „drăcească" a cuprins gama de sentimente ce le încearcă acesta în aventura lui pămîntească. Obișnuit să surprindă cele mai mici gesturi în cele douăzeci și patru de imagini pe secundă ca desenator, Ion Popescu Gopo, la primul contact cu actorii, avea tendința de a face din ei, după cum singur declara „niște păpuși cărora le-am dat să poarte fie o bombă, fie o luminare, vrînd să le coordonez pînă și clipirea".

Intrucîtva, așa a procedat și cu interpretul lui Mefisto. Nu știa cine va fi și cum va fi. Dar a văzut spectacolul „Poveste de iarnă" la Teatrul B. Ștefănescu Delavrancea în care juca un tînăr cu „ochi apropiați, nas proeminent și cu o expresie de naivitate" și și-a zis: „Acesta este Mefisto". Și astfel, actorul Jorj Voicu la cinci ani de la terminarea Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică, își face debutul în film. „De la început m-am înțeles foarte bine cu Gopo, ne spune Jorj Voicu. Mi-a dat indicații foarte bune și totdeauna ele au corespuns cu ceea ce simțeam".

Iată și părerea regizorului: „Jorj Voicu a fost pentru mine o adevărată descoperire. Consider că e un foarte bun actor de film". Distribuirea lui concomitentă în încă două filme („Această fată fermecătoare" și „Zodia fecioarei") este o promisiune. Dovada recentă o constituie însă filmul „Faust XX".

NICOLETA GHERGHEL

„Orașul nostru cît mai frumos"

Pitești s-a situat pe primul loc în întrecerea patriotică pentru înfrumusețarea orașelor, întrecere ce a avut loc pe țară. Acțiunile inițiate în acest scop au mobilizat mii de cetățeni realizîndu-se astfel economii de circa 15 milioane lei. La aceste acțiuni și-au adus contribuția numeroși tineri din oraș. Ei au participat la executarea gropilor pentru plantații de pomi, la amenajarea zonelor verzi din parcurile nou create și întreținerea parcurilor naturale Argeș și Trivale, la demolări de imobile, la consolidarea, faluzarea malurilor. S-au evidențiat organizațiile U.T.C. Spital, I.P.M.P.B., Textila, Fabrica de tananți „Argeșul", organizația U.T.C. a statului popular orășenesc, C.F.C. etc. Partea de economii realizată de tineri în asemenea acțiuni reprezintă 3 200 725 lei.

INTERVIU • INTERVIU

Cu ION POPESCU GOPO despre:

Două festivaluri internaționale ale filmului — Teheran și Leipzig

Presa noastră a anunțat la timpul cuvenit deschiderea festivalurilor filmului de la Teheran și Leipzig. Ne-am adresat cineastului Ion Popescu Gopo, care a făcut parte din juriul acestora.

Fiind vorba de primul Festival al filmului pentru copii și tineret, ne interesează tematica și participarea.

I. P. Gopo: Majoritatea filmelor aflate în competiție au tratat lupta dintre bine și rău, punînd pe prim plan scopul educativ. A fost permisă participarea tuturor categoriilor de filme: lung și scurt metraj (animat, păpuși etc) din 28 de țări. Menționez însă o deficiență care a apărut în majoritatea filmelor: personajele negative erau mai simpatice și mai bine conturate, transformarea lor în „copii cuminți și buni", făcîndu-se neconvingător. Astfel se pierdea din forța mesajului.

Asta se mai întîmplă și în filme cu oameni mari... Dar cum fiecare regulă e confirmată de o excepție, trebuie să o aflăm. Deci, premiile...

I. P. Gopo: Marele premiu a fost disputat între două filme poloneze, revenind în cele din urmă filmului în culori: „Hoții care au furat luna" (regizor: Battory). Au mai fost premiate încă opt filme, dintre care mi-au plăcut mai mult „Moroșca", film sovietic și „Berzele" (R.F.G.). Bine primit a fost și skeichul lui Savel Stiopul „Alb și negru" din filmul „Anotimpuri" remarcat pentru sensibilitatea și căldura sa.

Am vorbit despre premii și nu știu încă cine le-e acordat.

I. P. Gopo: Președintele juriului a fost cunoscutul cineast canadian Norman Mclaren. Din juriu au mai făcut parte doi profesori iranieni, regizorul francez Henri Gruel și subsemnatul. Ca invitat de onoare: Albert Lamorisse.

Cu alte cuvinte, cinci oameni au vizionat timp de zece zile 74 de filme. Și acum, ce ne puteți spune despre ultimele două zile ale festivalului, cînd în retrospectivele organizate, alături de Mclaren, H. Gruel și A. Lamorisse, au fost prezentate și filmele dv.?

I. P. Gopo: Pe lîngă cunoscutele filme: „Linii paralele", „Ritmetic", „Mozaic" (Mclaren), „Balonul roșu", „Fiul înaripatul" (Lamorisse) am prezentat și eu: „Scurta istorie" „Homo sapiens". „S-a lansat o bombă", „Pași spre lună". Atît spectatorul iranian, foarte receptiv și obiectiv cît și oamenii de specialitate au primit favorabil aceste filme. La retrospective au participat și Majestatea Sa Imperială, Pahlavi.

Părăsind Iranul și capitala sa, ați luat cu dv. și o serie de impresii.

I. P. Gopo: Păstrez o amintire frumoasă asupra Teheranului și apreciez grija pe care iranienii o acordă unei probleme esențiale: educării tineretului. Și festivalul a avut o contribuție majoră în acest sens.

Să trecem de la clima „ecuatorială" la zăpadă și să ajungem la Leipzig, unde cu patru ani în urmă făceai parte tot din juriu.

I. P. Gopo: De data aceasta un juriu compus din 18 persoane, sub conducerea regizorului german Thorndike, a acordat șapte premii speciale și douăsprezece premii pentru pace celor mai bune realizări care s-au întîlnit la festival sub deviza: „Filme din întreaga lume pentru pacea lumii întregi". Aici și filmul de animație, prin „Piatră și viață" (cehi), „Orchestra de la Palmcourt" (engleza) și „Purceluș muzical" (iugoslavi a reeditat succesul de la Mamaia, cele trei filme obținînd cîte un premiu important. Țara noastră a obținut două din cele șapte premii speciale prin „Liniorii" lui Dumitru Cheșu. Încă o dată școala documentarului nostru a triumfat. Putem spune cu certitudine că ea există și că a atins un remarcabil nivel artistic.

Desigur că la Leipzig au fost și întîlniri interesante.

I. P. Gopo: Retrospectiva filmului documentar francez, în care au fost selecționate filmele lui R. Clair, Joris Ivens, Georges Franju, Agnes Varda etc. Și o mare satisfacție... În studiourile Babelsberg din Berlin, am vizionat filmul „Faust XX", vorbit în limba germană. Traducătorul a folosit textul original din Goethe și sincronizarea a fost desăvîrșită. Era o plăcere să auzi șoptindu-se în sală: „Aici e din Goethe, aici nu."

N. G.

NEMISTERIOASA DISPARIȚIE A 5000 DE TINERI

Orașul Bistrița. Sîmbătă seara. Pe strada principală tineri și tinere se plimbă. O mulțime de tineri veseli, îmbrăcați în haine de sărbătoare. Ca „observator" neutru bănuiești că orașul se pregătește pentru un eveniment deosebit. Te întrebi curios: Ce urmează să se întîmple? Primele semne ale apropierii „evenimentului" apar după orele 20: Numărul celor aflați pe stradă se reduce treptat, apoi, ca la un semnal, după orele 20,30 strada rămîne singură, cu luminile care acum devin triste și banale. Rămîi, la această oră, surprins de tăcere, însoțit de rarii trecători, cu pașii grăbiți.

Pornești intrigat în căutarea celor plecați atît de surprinzător. La cofetăria din centrul orașului nu întîlnești decît puțini dintre cei văzuți pe stradă. La restaurante la fel. Presupui, firește că a început viața intimă a orașului, cînd în spatele geamurilor viu luminate, în săli de dans largi, dirijorii orchestrelor de muzică ușoară fac un semn scurt cu mîna și spre sală pornesc ritmuri vii cărora se supun grațioși dansatori îmbrăcați în costume sau rochii elegante de seară.

Pornim deci spre locul cel mai obișnuit de distracție. Sala de spectacole a casei raionale de cultură își așteaptă însă degeaba spectatorii. Luminile ei rămîn stinse și locurile goale. Un freamăt vag vine dintr-o încăpere laterală a marii clădiri. Într-o sală mai mică, o orchestră improvizată încearcă să încălzească un grup nu mai mare de treizeci de tineri și tinere. Din cînd în cînd pe ușă își fac apariția băieți. Privesc circumspect: fete sînt puține și nu rămîn. Pleacă mai departe în căutare.

Privim în sală. Într-adevăr, nu se văd prea multe fete și acelea parcă venite întîmplător: nu sînt îmbrăcate în rochii de seară nu sînt coafate proaspăt. Nimic din ce ne închipuiam cînd eram pe stradă. Sala, cu atît de puțini dansatori, pare neprimitoare. Tinerii — blazați încă înainte de orele 23 grupuri, grupuri pleacă. Reuniunea se apropie de sfîrșit exact cînd ar trebui să fie mai animată și mai plăcută. Cîteva minute mai tîrziu reîntîlnim în centrul orașului cîțiva dintre tinerii plecați întrebîndu-se dacă să intre la o bere sau să plece acasă. Cei mai mulți au ales ultima soluție. Vizităm din nou cele două restaurante ale orașului. Nu erau prea mulți tineri pe acolo. Atunci unde? Acasă? (Singura reuniune organizată sîmbătă seara în oraș a fost aceea de la casa raională de cultură).

„Misterioasa" dispariție a tinerilor am descifrat-o, totuși, cu ajutorul chiar al unora dintre ei. *Brașpelean Octavian, Szabo Francisc, muncitori la IRIL*: „Organizarea reuniunilor la noi în oraș, de cele mai multe ori nu corespunde doleanțelor tinerilor. Reuniunea din seara aceasta (26.XI) a fost anunțată abia la prînz. Cei care sînt aici au aflat întîmplător de ea". *Decei Vasile, muncitor I.F. „Mobila"*: „De la 23 august n-am mai dansat și nu numai eu ci mulți tineri. Dacă se afla de reuniune din timp sala ar fi fost neîncăpătoare. De prea puține ori se organizează reuniuni așa cum dorim noi.

La școala medicală au loc mai des reuniuni destul de reușite, dar de obicei sînt prea mulți amatori și se întîmplă să rămînem pe afară. Mă întreb de multe ori de ce nu se organizează dans în sălile caselor raionale de cultură în fiecare sîmbătă seara". *Samuș Ana Maria, profesoară — secretara comitetului U.T.C. de la Liceul nr. 1*: „În școală organizăm reuniuni aproape săptămînal, oferind de fiecare dată cîte o surpriză elevilor. Aceste reuniuni sînt plăcute, dar sînt ale elevilor. În liceul nostru încă, își desfășoară activitatea numeroase cadre didactice tinere. Am observat că în oraș nu se face nimic pentru timpul liber al tinerilor intelectuali. La casa raională de cultură spectacolele care ne satisfac gusturile sînt rare. Din Cluj ar putea veni mai des la Bistrița actori și cîntăreți. La nivelul orașului lipsește un loc de distracție. La casa raională de cultură s-ar putea organiza un club al tineretului unde să se știe că în fiecare sîmbătă și duminică poți petrece plăcut cîteva ore. N-am mai dansat de la 2 mai, și atunci fiindcă era Ziua tineretului. Singura soluție e, în prezent, să ai un cerc de prieteni, dacă vrei să mai alungi plictiseala, altcumva trebuie să te rezumi la un film, la o plimbare, la o discuție, o carte și cam atît.

Comitetul orășenesc U.T.C. ar fi bine să ne solicite mai mult părerea și sprijinul în organizarea unor acțiuni plăcute în timpul liber".

Nicolae Zăgreanu, secretarul comitetului U.T.C. de la cooperativa „UNIREA": „Avem un club cu o sală mai mare, tocmai potrivită pentru ca toți tinerii întreprinderii să danseze acolo. Dar... există bănci fixate în podea și conducerea nu este de acord să le scoatem de acolo. Așa că mergem la dans în alte locuri, cînd este... Există și un televizor la club, dar stă într-un birou și e deschis doar atunci cînd sînt meciuri de fotbal".

Eugen Chiș, secretarul Comitetului U.T.C. de la I.R.I.L.: „La clubul întreprinderii nu ne putem petrece cîteva ore libere: clubul este foarte mic. Se distrează fiecare cum poate".

Se distrează fiecare cum poate!

Mulți tineri cu care am discutat se întrebau de ce nu are loc în fiecare sîmbătă sau duminică seara un spectacol la casa raională de cultură. Membrii formațiilor artistice ale acesteia nu e nevoie să apară săptămînal pe scenă. În raion sînt formații artistice laureate ale diferitelor concursuri (chiar la nivel republican), care rămîn puțin cunoscute pentru locuitorii orașului. Apoi, se poate solicita aportul unor teatre profesioniste, al Filarmonicii clujene etc. Cine nu-și amintește de renumitele „baluri" care aveau loc în sălile Casei raionale de cultură din Bistrița? Dar asta s-a întîmplat de mult. Acum ele sînt din ce în ce mai rare. Și cînd te gîndești că deveniseră o tradiție a orașului, fiind apreciate în egală măsură și de tinerii nefamiliști și de cei cu familie. Acestea sînt numai cîteva dintre posibilitățile care le oferă orașul.

Comitetul orășenesc al U.T.C., va trebui să facă un sondaj în rîndul tuturor categoriilor de tineri și, sîntem siguri, sugestiile valoroase, ideile unor originale și plăcute manifestări nu vor lipsi. Se impune însă să se depășească o anumită stare de inerție care răpește celor peste 5 000 de tineri ai orașului posibilitatea de a-și petrece plăcut timpul liber.

IOAN RUS
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cluj

În ansamblul de o arhitectonică modernă a orașului, cinematograful Pietricica din Piatra Neamț se înscrie ca o personalitate distinctă.

● Tribuna secretarului U.T.C Viata de organizație și cerințele vîrstei ● Răspundem la întrebările cititorilor ● Viata

AZI

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

„Am o problemă... personală"

— Dacă nu sîntem indiscreți

PUTEM S-O ȘTIM ȘI NOI?

Masă rotundă la Arad

Nu-ți cunoaștem, tinere cititor, părerile în această chestiune, dar dorim să le aflăm. S-ar putea, și e firesc acest lucru, ca ele să difere de-ale altora; confruntarea în acest caz ne va ajuta s-o evidențiem pe cea mai aproape de adevăr.

S-a întîmplat potrivit zicalei: „i-a căzut norocul pe cap!" La cîteva zile după ce a devenit major — așa spuneau actele! — Ghițela I., muncitor într-o întreprindere arădeană, s-a trezit că este moștenitorul unei case. Înștiințarea tribunalului era clară: îi aparținea lui și numai lui.

S-au străduit părinții să-l rețină, familia nu sta prea grozav cu spațiul și apoi, nu se știe, cînd ai 18 ani, insurătoarea e pe aproape dar el, nu, s-a ținut tare, s-a hotărît, nici una, nici două, s-o vîndă. Și a vîndut-o. A luat bani frumoși. Acasă n-a dat nici un leu; „Sînt ai mei, fac ce vreau cu ei".

Au încercat tovarășii de muncă, biroul U.T.C., la rugămintea părinților, să-i dea un sfat, să-l ajute, îndemnîndu-l să chibzuiască mai matur, dar el le-a tăiat-o scurt: „Ce vă privește? E o problemă a mea, personală!", „Așa e, ce să ne băgăm, i-au dat unii dreptate, îl privește personal".

Ghițela a fost lăsat să se chiverisească după capul lui (cap care, de fapt, nu era numai cél personal, fiindcă la ideile care și le-a propus privind cheltuiala banilor au contribuit din plin și cîțiva „prieteni" dispuși să-l „cinstească" pe fericitul fost posesor de imobil). În cîteva luni a reeditat cunoscuta poveste a lui Dănilă Prepeleac. Din banii luați pe casă s-a ales cu o pereche de pantofi, moderni, firește — și cu un rest de... 60 de lei!!!

— O întîmplare aparent hazlie, remarcă tov. Ștefan Fazecaș, șef C.T.C. la Întreprinderea „Libertatea". În fond amară, dat fiind lipsa de chibzuință pe care o poate dovedi un tînăr. Cîte însă asemenea întîmplări, unele cu consecințe mai grave și care nu de puține ori, afectînd soarta unui individ, pot avea repercusiuni asupra unui întreg colectiv, nu se datoresc faptului că un ajutor, un sfat, în ultimă instanță, au fost refuzate sau nu au fost oferite, din cauză că sînt socotite a face parte dintre acele probleme pe care le denumim, ca o interdicție, „viață personală"?

SĂ FIE ACEASTA CU ADEVĂRAT UN PERIMETRU INACCESIBIL PERCEPȚIEI NOASTRE, ÎN CARE INTERVENȚIA ESTE CU DESĂVÎRȘIRE EXCLUSĂ?

Activitatea educativă a organizației U.T.C., nevoia de profunzime și eficiență în munca cu tinerii, impun, firesc și acut, asemenea întrebări.

Comitetul orășenesc Arad al U.T.C.

Reuniți în jurul unei mese rotunde, secretari ai unor organizații U.T.C. din întreprinderi și instituții ale orașului, valorificînd experiența proprie a organizațiilor respective, apelînd și la părerile unor tovarăși de muncă mai vîrstnici s-au străduit să caute răspunsurile adecvate:

...la nevoie se cunoaște

Delimitînd mai întîi aria problemelor personale, participanții la discuția menționată au încercat să precizeze în ce măsură acestea pot constitui obiect de interes pentru organizația U.T.C. și dacă îi este permis organizației să intervină în evoluția lor, stimulînd găsirea soluțiilor optime sau determinînd, cînd e cazul, schimbări de sensuri, de direcții.

S-a poticnit un om pe stradă. A căzut. Involuntar, ridicîndu-l sau ajutîndu-l să se ridice, îi pui mîna în dreptul inimii. Un reflex datorat experienței: Cauza multor manifestări exterioare se află deseori în adînc.

Cazul lui Cornel N. de la uzinele de vagoane.

— Se bucura de faima unuia dintre cei mai buni tineri de la sectorul transporturi — relatează **Ilie Ripaș**, locțiitorul secretarului U.T.C. pe uzină. Meserie, ca la carte. Disciplinat, harnic, ce să mai vorbim. La un moment dat însă — se întîmpla prin anul trecut — au început să se petreacă cu el lucruri surprinzătoare. Muncea în silă, absenta, mașina pentru care ar fi fost în stare înainte să piardă nu știu cîte ore după program — totdeauna și-o pregătea seara pentru a doua zi — era într-un hal... îl criticam degeaba. O singură dată a scos o vorbă: „Ia lasă-mă în pace!"

Propunîndu-și să vadă ce se întîmpla cu el, sondînd toate pistele care puteau releva cîudata schimbare a tînărului în fața comitetului U.T.C. a apărut, ca o barieră, ca niște beculețe avertizoare cuvintele: probleme personale. Aici era cauza. Cornel N., însurat de vre-un an, avea neînțelegeri în familie. Socrii, la care locuia, ajunseră la concluzia că el, ginerele, nu mai corespunde. „Auzi, șofer, asta-i meserie!?", îi impuiau zilnic capul fetei, trecînd chiar la jigniri: „În casa noastră nu ne trebuie un șofer". După schema obișnuită, soția, dezorientată, îi cere să-și schimbe profesia, soțul, pus să aleagă, nu poate renunța, la o meserie de care era sincer îndrăgostit — lucrurile au ajuns la tribunal. Suferea și fata, dar mai ales tînărul.

Comitetul U.T.C. se găsea și el în fața a două alternative: să stea pasiv, să dovedească pretinsul „respect" față de viața personală, sau să acționeze, încercînd să ajute tînărul, să salveze în același timp o familie. A ales-o pe cea de a doua. A procedat bine? Rezultatul constituie un veritabil argument în favoarea intervenței: norul care umbrea viața celor doi tineri a trecut, iar Cornel N. a redevenit unul din cei mai buni conducători auto de la U.V.A.

Un alt caz de la Întreprinderea de gospodărie orășenească. Întrebați ca și alți tineri de conducerea întreprinderii, dacă n-ar vrea să se califice și ei, să învețe o meserie, Iulian L., Botoc M., Theodor B. au dat un răspuns categoric: „Nu! La ce ne trebuie. Ne-ajunge cît cîștigăm".

„Treaba lor", firește, nu-l poți sili pe nimeni, învățătura e o problemă personală.

— În aceeași măsură însă același mod de a gîndi devine și o problemă colectivă precizează **Mircea Stoiojan**, secretarul comitetului U.T.C. al întreprinderii. Gestul celor trei tineri, și am găsit și alții care gîndeau la fel, a îndemnat organizația noastră să-și mobilizeze forțele. Nu putem accepta o asemenea atitudine față de învățătură. De tînăr trebuie să-l caracterizeze dorința de a dobîndi, în permanență, o calificare superioară, de a-și îmbogăți orizontul de cunoștințe. Cîți tineri nu sînt și la noi în întreprindere — am folosit exemplul lor — care dat fiind specificul muncii, fac adevărate sacrificii pentru a-și continua studiile, pentru a-și ridica pregătirea.

Tiberiu Mihuța, din comitetul U.T.C. al Uzinelor „Strungul" a adus în discuție două argumente... vii: doi tineri în viața cărora organizația a intervenit și încă, după propria expresie, „într-un mod energic". Ce spun ei? I-a privat această intervenție de ceva pe care-l regretă? Le-a știrbit cumva personalitatea, au motive să fie nemulțumiți pentru faptul că tovarăși de muncă s-au amestecat în lucruri care-i priveau personal? Să le dăm cuvîntul:

Dumitru Hornea: Nu mi-e rușine s-o spun, eram, chiar așa cum mă etichetaseră unii colegi... Era vară, la strand îmi găsisem niște prieteni. Acolo îmi pierdeam toată ziua. Noaptea la uzină — 2 săptămîni lucram schimbul 3 — eram obosit, nu-mi făceam norma, banii puțini, cîți îi cîștigam, îi dădeam la cărți. Au încercat unii să-mi atragă atenția, dar l-am pus eu la punct. Ce-i privea?! M-au luat atunci la rost, împreună cu părinții. Ferdinand Bet, secretarul U.T.C., toată ziua era pe capul meu. M-am ținut eu cît m-am ținut „deștept", dar pînă la urmă ne-am împrietenit. E băiat de treabă. Acum și eu am salariul mai mare. Sînt mulțumiți și părinții că m-am schimbat. Acum cînd se zice cîte-o vorbă de mine, nu mă mai lasă rece. Dacă-i de bine, mă bucur, dacă-i de rău o bag la cap; m-am convins, că „a face pe deșteptul" nu-i o „politică" cu care să poți cîștiga.

Adrian Cristea: Bine că nu m-ați cunoscut cu cîteva luni mai înainte. Terminasem școala, fusesem repartizat la uzină, credeam că toată lumea e a mea. Nici nu știu bine cum am ajuns să fiu obraznic, să mă port urît cu colegii și cu oamenii mai bătrîni. M-au luat unii la cîte-o țuică, la cîte un film, și uite-așa mă obișnuisem să lipsesc și de la serviciu. Nici nu-mi păsa de critică. Le-am și spus-o asta într-o adunare. N-au ținut cont. Au venit acasă la tata. Ce m-am supărat atunci: „Ce or fi vrînd, nu-ncap de mine", îmi vărsam eu supărarea, încercînd să-mi cîștig părinții de partea mea. N-am reușit. În schimb, discuția aceea la care m-au invitat și care m-a făcut să văd unde pot să ajung continuînd cum o începusem, m-a pus serios pe gînduri. Acum nu mai am motive să beau, să lipsesc. Argumentului pe care îl invocam atunci — cîștigul mic — pot să-i ofer acum un contraargument izvorît din proprille-mi pățanii: „sigur, salariul nu merge dacă nu lucrezi".

Un amănunt nu lipsit de semnificație: în 1966 cei doi tineri au fost evidențiați lună de lună.

E puternic brațul pe care-l oferi?

În secția mea — povestește **Dumitru Vîlceanu**, membru în biroul organizației U.T.C. de la Fabrica „Refacerea", lucra o tînără. Nu prea participa la viața colectivului, dar ceea ce mă nedumerea era faptul că umbla mereu tristă. Am surprins-o odată, în timpul lucrului — în schimbul de noapte — cu ochii înlăcrimați. Nu mi-a fost greu să aflu cauza: vorbise unor colege: neplăceri familiare. Soțul se purta urît cu ea. Lucrînd și el tot la noi l-am chemat chiar a doua zi la sediul comitetului U.T.C. I-am cerut deschis — așa cum am crezut de cuviință — să-și schimbe atitudinea față de soție. Nici nu m-a ascultat pînă la capăt. S-a făcut foc. A doua zi soția a venit la lucru cu anumite urme vizibile pe față.

Era „autocritica" soțului în urma discuției de la sediu.

A greșit secretarul că s-a amestecat? Nu! Ci prin modul cum a făcut-o. Metodele nu pot fi deci trecute pe planul al doilea.

D. Dumitru, de la uzinele de vagoane a fost și el chemat la sediul comitetului U.T.C. pentru o situație asemănătoare. Își neglija copilul și soția și ea muncitoare textilistă. Discuțiile n-au durat prea mult. I s-a cerut să dea o declarație că se va face băiat de treabă. Tînărul a înțeles repede că ceea ce-i cereau membrii comitetului nu era un lucru prea greu. A dat în scris că pe viitor va fi băiat de treabă. Declarația păstrată încă la la sediu, ca să dovedească munca depusă a rezolvat situația? Secretarul Comitetului U.T.C. de la „Teba" **Ana Titeu** ne răspunde. Cei doi tineri au ajuns în fața instanței. Brațul întins era de mucava.

Evident, în viața omului nu poți interveni oricum. Rezultatul poate fi nul, poate fi ca sarea pe rană, poate declanșa conflicte noi, nedorite, în funcție de cum o faci.

Covaci Ștefan, lăcătuș, proaspăt absolvent al școlii profesionale, a dat mult de lucru colectivului din secția pregătire I, de la Uzinele de vagoane. Printre altele avea obiceiul ca acasă să ducă numai o parte din salariu, restul constituindu-se în „fond de rezervă", pentru băutură. L-au discutat uteciștii într-o adunare generală. S-a schimbat. Se datorește oare totul criticii? Maistrul **Oncu Viorel**, care povestește cazul, ține să ofere toate detaliile: „Nu se poate rezolva totul nici într-o adunare, nici cu o discuție la comitet, nici cu o critică. Și dintr-un motiv cît se poate de simplu nu poți face pe un om, fie el tînăr sau mai puțin tînăr, să aibă alte atitudini, decît cele pe care concepțiile, conștiința sa i le dictează. Pentru a-l face pe Covaci Ștefan să aibă o ținută demnă, o comportare corespunzătoare, a trebuit să aducem corecturi opticii sale despre viață, să-l ajutăm să vadă lucrurile așa cum trebuie. Am reușit doar atunci cînd printr-o muncă susținută, antrenîndu-l la viața colectivului, apropiindu-ne omenește de el l-am făcut să fie el însuși nemulțumit de comportarea sa, să dorească să aibă o ținută demnă.

Și în alte cazuri, în care organizația U.T.C. s-a preocupat de problemele personale ale tinerilor a reușit să realizeze lucruri de preț atunci cînd și-a orientat eforturile spre dezvoltarea procesului de înțelegere de către tineri a obligațiilor ce le revin, spre valorificarea calităților și însușirilor pe care orice tînăr le are.

Alte situații puse în discuție au întărit o concluzie, pe care participanții la acest schimb de experiență și-au însușit-o critic și autocritic:

ÎN SOLUȚIONAREA PROBLEMELOR PERSONALE ALE TINERILOR, PROBLEME DIVERSE ȘI DELICATE, ORGANIZAȚIILE U.T.C. TREBUIE SĂ MANIFESTE ACEEAȘI DELICATEȚE; SĂ PROCEDEZE CU CHIBZUINȚĂ, SĂ ACȚIONEZE CU TACT, CU GRIJĂ PENTRU PERSONALITATEA FIECĂRUI TÎNĂR ASTFEL CA AJUTORUL PE CARE ÎL OFERĂ SĂ NU FIE LIPSIT DE PROFUNZIME DAR NICI STÎNJENITOR. AJUTORUL ORGANIZAȚIEI SĂ FIE EXPRESIA CUNOAȘTERII PROFUNDE A OAMENILOR, A ÎNCREDERII ÎN TINERI, A PROFUNDELOR SENTIMENTE DE PRIETENIE ȘI TOVĂRĂȘIE CARE CARACTERIZEAZĂ ORICE COLECTIV.

N. ARSENIE

Cel mai frumos buchet

Pe copertă, posesoarea a alcătuit, decupînd litere și cifre colorate din reviste, două cuvinte: „Scrisori 1966". Într-adevăr dosarul pe care-l am în față, un dosar mai puțin obișnuit conține scrisori. 30 la număr. Expeditori — tineri din mai toate regiunile țării. Unul dintre ei își începe rîndurile cu cîteva versuri: „Ești o petală dintr-o tortă vie / Din steagul roșu-al clasei muncitoare / Ești un crîmpei sfîntit de vitejie..."

Vi se par cunoscute?

Explicabil. Ele au apărut în ziarul nostru, în urmă cu 30 de zile și sînt extrase din poezia pe care Iuliana Andreea, elevă în clasa a VIII-a B a liceului „Gheorghe Barițiu" din Cluj, ne-a trimis-o odată cu emoționantele rînduri prin care ne împărtășea bucuria că a devenit utecistă. Citindu-i scrisoarea ca și poezia ei închinată carnetului roșu de utecist, numeroși tineri, băieți și fete, mai mari sau mai mici decît ea, s-au grăbit să-i scrie. Scrisori tot atît de emoționante ca și versurile Iulianei, pătrunse de aceeași tierbinte și sinceră simțire. „Îți doresc numai note de 10, ție, și colegilor tăi, și mult succes la teze" — îi scrie Price T. Ana din comuna Răzoare, raionul Luduș. „Deși cam tîrziu, îi se adresează Belega Viorica din Tg. Jiu, primește totuși cele mai sincere felicitări din partea prietenei tale de pe meleagurile Gorjului". Urîndu-i Iulianei spor la învățătură și în îndeplinirea sarcinilor de organizație, mulți dintre expeditorii scrisorilor își împărtășesc și ei marea bucurie că fac parte din organizația U.T.C. „Sînt și eu foarte fericită. Am primit carnetul de U.T.C. acum 5 zile. M-au impresionat versurile pe care le-ai compus. Dacă mă pricepeam să scriu versuri aș fi spus același lucruri ca și tine" — mărturisește Nicoleta Stănoiu din Bălești. Iar Barbu Gheorghița din comuna Cetate, raionul Calafat, o asigură că „am trăit împreună aceleași emoții. Și eu am devenit utecistă în aceeași lună cu tine". Pentru a-i împărtăși aceleași lucruri, Ionescu Mariana din Bordeni, raionul Cîmpina, folosește un ton mai sobru: „Îți comunic că eu sînt utecistă din 24 octombrie 1960". În timp ce Dumitru Beltechi din Oradea, elev în anul II la o școală profesională împărtășindu-i Iulianei din experiența sa de utecist se arată tare mîndru și pentru că „în ziua cînd tu ai primit carnetul roșu, eu, ca să zic așa, aveam vechime vreo noi ani".

Toți cei care îi scriu Iulianei îi vorbesc despre ei, despre tovarășii de muncă și învățătură, despre preocupările lor de fiecare zi.

Nu știu dacă atunci cînd s-a înmînat carnetul de membru U.T.C. i s-au oferit Iulianei flori. Cert este că după aceea a primit, l-au sosit acum, la început de iarnă pe adresa școlii, buchete de lalele roșii, trandafiri, ghiocei, încrustate în tuș, în acuarelă sau simplu în creion, pe multe din cele 30 de scrisori. Scrisori, care strînse în dosarul de care vorbeam, alcătuiesc ele însele un adevărat buchet de gînduri și sentimente, unind sub aceeași aspirații și frumoșii, tineri de pe tot cuprinsul patriei.

GH. NEAGU

Utecișiii Florina Filip, Rodica Păun și inginerul Dumitru Popescu sînt trei dintre cercetătorii de la Institutul de Proiectări și automatizări. Deși de puțină vreme absolvenți ai facultății — palmaresul lor științific cuprinde numeroase realizări de prestigiu

Organizația U.T.C. și cerințele vîrstei

DE CE SE DEVITALIZEAZĂ BUNELE INTENȚII...

La INSTITUTUL DE PROIECTĂRI AUTOMATIZĂRI (I.P.A.), foarte tînăra știință a automatizării își are aici reprezentanți pe măsură: media de vîrstă a celor care lucrează la I.P.A. este sub 30 de ani. Douăzeci și nouă dintre cercetători și proiectanți sînt membri ai organizației U.T.C. Am stat de vorbă cu 18 dintre ei (restul — o parte erau plecați în țară la diverse întreprinderi unde montează instalații de automatizare, iar alții erau de foarte puțină vreme veniți în institut). Mulți dintre ei au denumit cunoașterea noutăților tehnico-științifice „necesitate vitală" pentru activitatea oricărui cercetător.

Cum se preocupă organizația U.T.C. de perfecționarea profesională a tinerilor? Ce întreprinde în acest scop?

Răspunsurile certifică, prin numeroase exemple de acțiuni întreprinse, faptul că organizația U.T.C. de la I.P.A. — organizație fruntașă în cadrul raionului — și-a înscris în rîndul principalelor obiective ale activității sale, mobilizarea tinerilor cercetători și proiectanți la îndeplinirea exemplară a sarcinilor ce le revin în institut, desfășurînd în acest scop activități educative menite să le dezvolte răspunderea pentru desăvîrșirea specializării, pentru a ține pasul cu ritmul rapid al înnoirilor în acest domeniu. Printre ultimele acțiuni inițiate în acest sens, și a cărei valoare a fost unanim subliniată de cei 18 tineri, se numără o adunare generală în care s-a discutat despre „Cum își organizează munca un șef de proiect". Patru tineri au prezentat patru referate independent concepute și exprimînd fiecare puncte de vedere personale, pe marginea lor purtîndu-se discuții despre răspunderile majore ale șefului de proiect, despre disciplină și conștiinciozitate, despre necesitatea de a fi la curent cu cele mai noi realizări ale științei și tehnicii, discuții utile nu numai noilor absolvenți, ci, — așa cum însăși au spus-o — și tinerilor cu oarecare experiență. Cu deosebită insistență interlocutorii noștri s-au referit la cercurile științifice și la cercul de studiere a limbilor străine. Două inițiative ale organizației U.T.C. Cercurile științifice — trei la număr — au luat ființă anul trecut, în urma unor propuneri făcute într-o adunare. Prilejuind discuții aprinse, pasionante confruntări de opinii, aceste cercuri inițiate de organizația U.T.C. constituiau un valoros mijloc de verificare a gradului de pregătire individuală, de informare colectivă asupra noutăților din diferite specialități, de perfecționare, în același timp, a metodelor de muncă, de cercetare. Ședințele — cîte s-au ținut — s-au desfășurat, după cum ne mărturisesc tinerii, într-o atmosferă de interes. Subliniind valoarea acestei inițiative, tinerii vorbeau, însă, despre cercuri la timpul trecut. Explicația? Ne-o dă însuși secretarul organizației U.T.C. — tovarășul M. Antonescu, care ne informează că de la sfîrșitul lunii mai, cele trei cercuri și-au încetat activitatea. Iată ce spun și tinerii:

Tudor Ionescu: „Interesul pentru cercuri a scăzut treptat, deoarece și preocuparea biroului organizației noastre nu s-a manifestat cu pregnanța decît la început, dispărînd apoi, lăsînd ca lucrurile să meargă de la sine. Ședințele cercurilor se programau tot mai rar, nu aveau un calendar precis".

Traian Ionescu: „Noi sîntem specializați pe diferite lucrări, profilul atelierelor e divers, în funcție de lucrările ce se execută. Tematica cercurilor n-a reflectat îndeajuns această multitudine de preocupări. Cred că ar fi trebuit stabilite teme mai numeroase și mai variate".

Despre cealaltă inițiativă a organizației U.T.C. — cercurile de studiere a limbilor străine — tinerii au vorbit la fel de laudativ, dar de asemenea, la timpul trecut.

Așadar, două inițiative interesante, mult apreciate de tineri. Abandonarea lor este regretată de toți cei cu care am stat de vorbă, mulți dintre ei arătînd acest lucru și cu prilejul alegerii noului birou al organizației. Pînă în prezent, nu s-a întreprins însă nimic, sau în orice caz se acționează cu încetineală, pentru reanimarea inițiativelor a căror viață în mod nejustificat a fost atît de scurtă. Este de datoria noului birou al organizației să treacă de urgență la luarea măsurilor corespunzătoare în această direcție, reluînd activitatea cercurilor, îmbogățirea programului lor. Acest lucru nu va însemna însă, epuizarea posibilităților. Din ancheta întreprinsă au reieșit cu evidență, numeroase alte modalități prin care organizația U.T.C. de la I.P.A. ar putea să dea preocupării sale față de perfecționarea tinerilor specialiști cu și mai multă substanță, și mai multă eficiență. Astfel, tinerii ne-au vorbit despre unele greutăți pe care le întîmpină în ceea ce privește discutarea și informarea științifică, despre lipsa unui cadru organizat care să le ofere posibilitatea cunoașterii sistematice a dezbaterilor ce au loc în lumea științifică, la diverse manifestări internaționale în care se discută probleme din domeniul automatizărilor, precum și despre necesitatea de a se găsi forme adecvate prin care să poată realiza un permanent larg schimb de experiență între cercetătorii și proiectanții din institut. Firește, e o chestiune dificilă rezolvarea tuturor acestor lucruri, dar a contribui la soluționarea lor, aducînd la cunoștința conducerii institutului, dorințele tinerilor, solicitînd sprijinul sindicatului, al cabinetului tehnic etc. este evident o datorie a organizației U.T.C.

M. IORGULESCU

Oameni cu „sînge rece"

Cînd e să judeci oamenii, munca lor, nu te lei după hîrtii, ci după fapte. Și totuși...

Răsfoiam nu de mult planurile de muncă pe anul 1966 ale unui comitet orășenesc al U.T.C. Planuri bogate. Dovadă, nu esențială, dar totuși, dovadă: scrise la un rînd au totuși fiecare-cel puțin trei pagini dactilografiate. Obiective clare, precise, ordonate simetric și numerotate, cu termene și responsabilități. Îți poți face din ele, cît de cît, o imagine a preocupărilor din fiecare trimestru ale membrilor biroului.

Firește, sînt mai multe exemplare.

Pe cel al primului secretar — care mi-a fost pus la dispoziție — mi-au atras atenția, de la bun început, niște însemnări mărunte, făcute pe margine cu un stilou cu pastă. Le-am descifrat ușor: „nu s-a realizat", „nu s-a făcut". Stinghere, la drept cîte unui obiectiv — da obicei cu caracter general — apare și cîte un „da". În rest aceleași „nu s-a făcut", „nu s-a realizat" etc.

Fiind vorba de primul trimestru, mi-a scăpat un cuvînt de mirare: „Foarte bine". Iată dovada că

NOTE

se urmărește îndeplinirea planului, a măsurilor stabilite. Dintr-un asemenea [illegible] — se poate și clar ce s-a făcut și ce nu s-a făcut, ce lipsește și fost, spre ce anume trebuie orientată mai mult atenția în perioada următoare.

Eroare! Planul pe trimestrul următor conține în dreptul multor obiective aceleași însemnări: „nu s-a realizat", „nu" „parțial", „nu s-a făcut" etc. Singurul progres pe care l-am sesizat era de natură stilistică: nuanțelor de pînă atunci li se mai adăugase încă una exprimată prin semne de întrebare.

Așa stînd lucrurile și imaginîndu-mi-l pe acel care cu mînă sigură își anulează planurile pe care singur și le-a întocmit, pe cel care cu atîta răbdare și consecvență dă note proaste propriei activități, mi-am zis: iată un om cu sînge rece.

Știam că această calitate umană izvorăște dintr-o înaltă conștiință a datoriei. Cele de mai sus m-au îndemnat să aduc însă cunoștințelor mele un corectiv: „sîngele rece" nu e dat numai de înalta răspundere, ci și de lipsa ei.

A. NICOLAE

Scrimă, Canoaj, Baschet, Box, **AZI** Oină, Şah, Popice, Ciclism, Polo, Tenis, Natație, Box, Tir, Şah, Fotbal, Handbal, Volei,

SPORT

RECOMANDAT, pe adresa Consiliului raional U.C.F.S. Urziceni:

...Şi totuşi, cineva trebuie să ştie!

Tocmai ne pregăteam să pornim la drum, pe ruta Drăgănești Vlașca-Alexandria-Turnu Măgurele. Scopul vizitei? Să vedem cum se desfășoară primele întreceri ale Spartachiadei de iarnă. Iată însă că, în ultimul moment, tov. Ion Ciocan, vicepreședinte al Consiliului regional U. C. F. S. București, ne povățuiește să ne schimbăm itinerariul, pentru a avea mai multi sorți de izbîndă. Ne-a propus să vizităm asociațiile sportive din orașul și raionul Urziceni. „Acolo s-au făcut pregătiri intense și aveți șanse să culegeți aspecte interesante de la primele întreceri ale Spartachiadei de iarnă".

Firește, am ținut cont de această recomandare călduroasă și ne-am deplasat la Urziceni. Dar, primul popas la asociația sportivă „Tractorul" din localitate, ne-a prilejuit și prima surpriză neplăcută. Aici, nimeni nu știa nimic despre întrecerile Spartachiadei de iarnă, iar materialele sportive erau „pitite" pe unde s-a nimerit. Fără să descurajăm, ne-am continuat... raidul prin orașul Urziceni. La asociația sportivă „Voința" am zărit un afiș mare. Ei, ne-am zis, aici vom avea ce să vedem. S-a făcut și popularizarea competiției. Dar, din păcate, am avut o altă surpriză: afișul anunța un „bal dansant" al membrilor asociației sportive. Cît despre Spartachiadă același refren; nimeni nu știe nimic! Am vizitat apoi, asociațiile sportive „Avîntul", „Locomotiva", „Ciocanul", „Industria", „Știința", „Constructorul", „Răsăritul" etc., cam vreo 12 la număr. Și, peste tot, era liniște... liniște deplină. Nici un afiș care să amintească că a început sau că va începe Spartachiada de iarnă, nici un lucrător organizator care să știe ceva. Adică, să nu greșim, cîte găsit un afiș la sediul Consiliului raional U.C.F.S. Iată toți activiștii, harnici: cum sînt, e-ncu plecați pe teren. Cel puțin cîte ne-a spus tovarășul de serviciu.

DIN AGENDA SPARTACHIADEI

Pe un birou se află un carnet de „note telefonice". Indicativ, cîte ultimul tovș. N. Cernea, de la U.C.F.S. regiune, e comandat pentru dumineică să se expediere primele concursuri ale Spartachiadei de iarnă. Activiștii se vor deplasa pe teren. În comunele Fierbinți, Salcia, Mase, Grindu și Movilița, unde se vor desfășura multe concursuri sportive. De la regiune se vor face controale în raion"...

Deci, la prima vedere se pare că „pîinișoara" din orașul Urziceni este scumpă. Activiștii U.C.F.S. de la raion și-au concentrat toate forțele în comunele amintite, care vor fi controlate. Așa gîndeam noi. Dar...

Și, ce să zicem, dacă o să citiți în continuare, o să vedeți că așa cu și stat lucrurile. De pildă:

Președintele Consiliului raional U.C.F.S. Urziceni, Angheli Mazăre, a promis că va se numere primele probe ale concursurilor la întrecerile de iarnă. Așa că a luat pupa și a plecat la vînătoare, prin pădurile raionului, urmînd de „controalele" ceruite de la regiune. Un alt activist s-a... deplasat la „bal dansant" al asociației sportive Voința-Urziceni, unde a avut „rebuturi" printre cei care 5 dimineața, iar vicepreședintele consiliului raional (tov. N. Cernea) a sosit la el acasă, la Fierbinți.

Ne-am deplasat și noi în comunele Fierbinți și Salcia Mare, unde urma să se în „controale" activiștii Consiliului regional București al U.C.F.S. Dar, vînt „sorți de izbîndă". Nimeni nu știa nimic, deschiderea festivă și primele concursuri ale Spartachiadei de iarnă s-au amînat pînă la... o mai. Doar prima etapă se încheie la 12 februarie 1967 și, pînă atunci mai e timp suficient! Am observat și „pauze" lipsă din activitate și programele unor activiști sportivi, care nu se pun cumpănit cu timpul. Așadar, mai bine ziceți la bucureșteni cu „bile-n... albe și cu bănănăcile... gonile.

Glume, dar parte, fiind pline de absente delbe semnalate, e investigatorul mai sus amintiți și ale altor sportivi (personale) în solicitare în acest sens, pentru îmbunătățirea activității pînă la apariția primei de lupte neactive, rămînînd pe care le vom publica în unul din numerele noastre viitoare.

S. SPIREA

Moscova—Tineretului, principala cheie din mulțimea tuturor cursele ringului

Foto: V. RABA

Construcțiile olimpiadei

La Ciudad de Mexico au început lucrările de construcție a Palatului Sportivilor, prevăzut pentru a găzdui de la 24 000 de locuri. Alte cu vor [illegible] la viitoarele olimpiade, din anul 1968, competițiile de baschet și box. Cu baza potențial cu [illegible] Palat Ciudad și Instituțiile Cercetărilor, suprafață [illegible] va fi construit dintre [illegible] de beton, arătă un [illegible] din 300 metri. Cupola va fi acoperită cu plăci de [illegible]. Au fost prevăzute [illegible] cît de mare și [illegible] un loc de parcare pentru 2 000 de automobile.

Lucrările de construcție a Palatului Sportivilor vor fi terminate, conform planului, la august 1968, adică cu două luni înainte de începerea Jocurilor Olimpiade. Reprezentanții Comitetului olimpic al Mexicului [illegible] a declarat [illegible] că multe alte baze sportive care se construiesc în prezent în capitală vor putea găzdui cîteva din 1967 pe participanții la „Mica olimpiadă", ultima repetiție la vechiul Jocurile Olimpice de vară din anul 1968.

SCURTE ŞTIRI

• Maestra Margareta Perevoznic a cîștigat cu scorul de 2,5—1,5 puncte meciul de baraj cu Elisabeta Polihroniade, pentru calificarea în turneul candidatelor la titlul mondial feminin de șah. Din cele 4 partide în trei a fost consemnată remiză, iar una a revenit Margaretei Perevoznic.

• Echipa masculină de volei Dinamo București care a cîștigat anul acesta „Cupa campionilor europeni", a obținut un nou succes internațional, terminînd pe primul loc la întrecerile „Dinamoviadei" de la Berlin. În ultimul meci, dinamoviștii bucureșteni au întrecut cu scorul de 3—2 (11—15, 8—15, 15—10, 15—12, 15—8) formația Dinamo Moscova.

• Echipa de fotbal (tineret) a țării noastre și-a început turneul în Africa, întîlnind la Kinshasa selecționata statului Congo (Kinshasa). Meciul s-a încheiat cu victoria selecționatei congoleze cu scorul de 3-2 (1-1). Tinerii fotbaliști români — transmite corespondentul agenției France Presse, au condus de două ori, cu 1—0 și 2—1 prin punctele marcate de Dumitriu III și Oblemenco dar din cauza temperaturii prea ridicate în final au cedat inițiativa și gazdele au înscris două goluri în ultimele zece minute prin Kasongo și Mawa.

JUDO SPORT AL TINEREȚII!

Judo, noul sport olimpic, se impune în toate țările globului. De la Tokio la Moscova și mai departe în Danemarca, Polonia, Franța, Canada, Bulgaria și alte țări, judo numără astăzi peste 20 000 000 de amatori care-l practică.

Surpriza, răsturnările neașteptate de situații, folosirea forței adversarului împotriva lui, sînt cîteva din laturile „gustate" ale acestui sport utilitar. Nu lipsit de semnificație ni se pare faptul că mai întotdeauna, ilustrarea grafică a acestei discipline, se rezumă la a înfățișa un colos contra unui prichindel, în care ultimul grație unor prize inteligente și unor mișcări de un simplism cuceritor face din primul un invins docil. Să nu uităm că orice „puști" se vrea, mai ales astăzi, un Geesink sau Clay și este bine să cultivăm aceste porniri spre cutezanță și bărbăție. Judo completează parcă personalitates și eclipsează complexele. Ca și celelalte ramuri sportive, el dezvoltă gîndirea creatoare, asociativă, inteligența și precizia, curajul, spiritul întreprizător și inteligența. Judo își are originea în vechile sisteme de autoapărare japoneze, cunoscute în lumea întreagă sub denumirea de jiu-jitsu. În anul 1956 din inițiativa antrenorilor Avram Ion, Frozzei Florin, Urmă Liviu, Botez Mihai și alții, judo începe să se practice și în țara noastră în Asociațiile sportive „Vagonul" Arad, Institutul agronomic București, IPROMET, Liceul „Spiru Haret" și altele. Primele competiții de judo au avut loc în anul 1959 între echipele amintite. Din inițiativa Comitetului orășenesc București al U.C.F.S., în anul 1963 s-a organizat primul campionat orășenesc de judo. Pentru perfecționarea arsenalului de evoluare a pregătirii judoiștilor noștri, în anul 1963 a avut loc [illegible] internațională dintre reprezentativa orașului București și echipa F.S.G.T. Franța [illegible] de sportivi români cu scorul de 7—3.

Astăzi judo este practicat de mii de tineri muncitori, studenți și elevi în secțiile asociațiilor sportive din București, Arad, Timișoara, Mediaș, Brașov, Bacău, Sibiu și din alte orașe.

Cu toate rezultatele obținute, cu toată adeziunea și entuziasmul miilor de tineri, acest frumos sport nu a reușit încă să intre în rîndul disciplinelor sportive cu secții afiliate. Neajunsul se datorește faptului că Federația română de lupte, for ce răspunde de organizarea acestui sport, rămîne de multă vreme impasibilă față de cerințele care se impun, ocupîndu-se de disciplina care-i este mai aproape și ignorînd eforturile entuziaste ale antrenorilor și sportivilor.

Pentru continua dezvoltare a acestui sport îndrăgit de tineret, se impune cu necesitate sprijinirea lui și de către organizațiile U.T.C., care pot iniția și ajuta la organizarea unor demonstrații practice cu sportivi fruntași, să-l popularizeze și să îndrume un număr tot mai mare de tineri spre centrele de inițiere. Comisia de sport și turism a comitetului orășenesc București al U.T.C., cu sprijinul comitetelor raionale U.T.C. „Nicolae Bălcescu", „16 Februarie", și „Tudor Vladimirescu", a inițiat și format noi echipe de judo și cercuri de inițiere pe lîngă casele de cultură ale tineretului. Asemenea cercuri se pot organiza desigur și de către organizațiile U.T.C. din întreprinderi, școli și facultăți. Condițiile create dezvoltării mișcării de cultură fizică și sport în patria noastră, dragostea și pasiunea tineretului pentru practicarea acestui sport, constituie garanții că în scurt timp judo se va număra printre disciplinele ce vor obține rezultate de valoare în întîlnirile internaționale care vor întregi prestigiul și faima sportului românesc peste hotare.

prof. **ANTON MURARU**
șeful comisiei de sport și turism a Comitetului orășenesc București al U.T.C.

ORA DE EDUCAȚIE FIZICĂ

EXPERIMENT LA CLASA INTII

De data aceasta, hotărîți să folosim mai puțin blocnotesul am apelat la năzdrăvanul de aparat fotografic, încercînd să ilustrăm cîteva aspecte dintr-o oră de educație fizică cu cei mai mici școlari. Ne conduce însuși directorul școlii, tovarășul A. Burleanu, iubitor și animator al sportului în școală.

Iată-ne așadar, oaspeții Școlii generale nr. 50 din raionul 23 August din Capitală. Ajunși aici inopinat, am găsit la lucru, în sala de sport, clasa I B sub conducerea profesoarei de educație fizică, Elena Moțiu. Ne-am propus de la bun început, în lumina recentei consfătuiri a cadrelor didactice de educație fizică, să observăm măsura în care conținutul orelor de educație fizică contribuie la formarea unor sisteme de cunoștințe, trăsături pozitive de caracter, priceperi și deprinderi de mișcare, mai ales în condițiile specifice ale acestei școli unde educația fizică se predă la clasele I—IV cu profesor de specialitate și programă analitică, cu titlu de experiment. Așa cum rar se întîmplă, de la pomul lăudat ne-am întors cu sacul... plin. Pe scurt, am avut prilejul să asistăm la o oră bine realizată metodic, atractivă, cu densitate crescută, în care au alternat exerciții simple din gimnastica de bază cu elemente din bazele generale ale mișcării, precum și atractive jocuri dinamice.

...Și toate acestea numai într-o oră! Dar atunci cînd profesorul dă dovadă de pricepere pedagogică deosebită acest lucru devine pe deplin posibil, copiii arătînd o receptivitate și resurse de nebănuit pentru exercițiile fizice.

Dar mai bine să urmărim împreună filmul orei de educație fizică. El atestă cu prisosință cele spuse.

Fotoreportaj VIOREL RABA

ITINERARIUL LIRIC ŞI EPIC AL UNEI DRUMEȚII

Ne aflăm în tren, în Gara de Nord. Se apropie ora plecării. Băieții și fetele își aranjează cu grijă rucsacurile în plasele compartimentelor. Sînt multi, în jur de 30. Dar să vă prezentăm grupul. Sînt tineri muncitori și muncitoare de la Uzina de mașini electrice, cei mai numeroși, și de la Fabrica de confecții și tricotaje București. Vîrsta lor este în jur de 20 de ani. Sînt, deci, la anii marilor idealuri și năzuinți. Am aflat că toți sînt elevi la seral și că nu vor să se oprească la bacalaureat. Muncesc, învață, dar știu să se și distreze împreună.

— Munca, învățătura, distracția într-un colectiv ca al nostru, ne spunea Constantin Botez, secretarul organizației U.T.C., ne dau cele mai mari satisfacții. Una din pasiunile noastre sînt excursiile. Avem un cerc de turism. Responsabilul, ca deobicei, e aici cu noi. (Ni-l prezintă pe Marian Laufer, care dă semne de nerăbdare să vorbească și el). Acest cerc desfășoară o activitate metodică, conform unui plan de muncă în care sînt trecute drumețiile pe o anume perioadă ca și traseele turistice pe care urmează să le străbatem. Avem în vedere ca ele să satisfacă dorința de mișcare, dar și nevoile educative, de cultură ale tinerilor noștri.

— Excursia — reia discuția Marian — am anunțat-o cu două săptămîni mai înainte. Ca să atragă tinerii, la un panou am afișat traseul. Și ca să fie și mai tentantă povestea, am pus cîteva fotografii cu obiectivele turistice, cu monumentele naturii de pe traseul ce urmează să-l parcurgem. Ce să spun, n-am avut locuri cîte cereri au fost. Ca să ne putem distra, ca să avem cu cine dansa am adresat o invitație organizației U.T.C. din sectorul 8 al întreprinderii vecine, Fabrica de confecții și tricotaje, unde sînt multe fete, colege de-ale noastre la seral, cu care deobicei colaborăm în organizarea unor activități comune. Și așa iată-ne împreună, la începutul unei noi drumeții care sperăm să fie frumoasă, să ne lase, ca și cele făcute în Bucegi, la Omul, la Mălăești în Țara Bîrsei, amintiri pe care să nu le mai uităm niciodată.

— Trenul pleacă de mult din gară. Atmosfera de drumeție s-a instalat în dreptul. Se sorb glume „istorii" pline de haz, de la muncă și de la școală; alții sînt preocupați de tranzistoare și „septite". Găsesc mereu motive de veselie.

Sosim la Predeal. E ora 9 seara. Trenul oprește încet. Locomotiva răsuflă și ea ușurată după atîta urcuș slobozind aburi fierbinți. „Atențiune! Cei pentru cabana Diham, să vină aici!" Grupul se adună în jurul ghidului „O.N.T.", Gelu Hrinco de la studioul Al. Sahia, care dă primele sfaturi. Avem de urcat 3 ore prin munți. Drum greu, pe firul văii Rîșnoavei, apoi pe a Leucii. Mergem, cu pas măsurat, egal ca să nu obosim.

Afară-i beznă, dar lanternele — adevărată salbă de licurici — săgetează întunericul, aruncă bulgări de lumină, descoperind ochilor frumusețile ascunse în tainițele munților: izvoare, poteci, brazi falnici ce se-nalță, acum în noapte, măiestuoși spre bolta cu stele. De o parte și de alta a torentului simțim munții, cu pereți și prăpastiile lor, cu pădurile și piraiele lor ce se lingină undeva în hăul adînc al nopții. Sosim, la locul denumit „Trepte". De-aici ascensiunea e și mai anevoioasă. Urcăm pe un plai aproape vertical, pe trepte de lemn, trecem podețe pe sub care aleargă sfătoase, piraiele. Frig, sub tălpi s-a prins poleiul. Urcușul e greu. Odihnă, lămîie, zahăr și puterile se refac.

— Ascultați-mă! De aici intrăm în porțiunea „Clește". Începem coborîrea spre cabana Diham. 40 de minute și sîntem acolo. Dar mai înainte vă rog să priviți în dreapta...

În proiecția lanternelor am văzut contururile unui impunător monument al eroilor din 1917.

Totul e bine cînd se sfîrșește cu bine. Spusă altfel fraza ar suna așa: totul e plăcut și de neuitat cînd la cabană te așteaptă mîncare și un ceai fierbinte, camere încălzite și curate, gazde primitoare și vesele. Ei, noi am avut parte de toate acestea. Nea Pită, cabanierul — care de 20 de ani stă numai pe la cabane, cu numeroasa lui familie (6 copii și soția — a învățat întreaga artă a ospitalității și cuviinței, a ceremonialelor ce au loc cu asemenea împrejurări. Nici nu s-au dezbrăcat bine toți și [illegible] adus de la București, a creat fulgerător o dispoziție care nu s-a stins nici pe la orele 3 noaptea. Pentru că, după servirea cinei, întîmplată chiar la miezul nopții, a urmat dans. Dans neîntrerupt, timp de 3 ore, decît de jocurile distractive și de un moment pe care, prin solemnitatea și cadrul lui, unul dintre tineri nu-l va uita niciodată. Marian a împlinit 20 de ani... Apoi ghidul și cîțiva băieți mai isteți, au pus „pe tapet" jocurile de cabană.

A doua zi, duminică, trezirea a fost la voia fiecăruia. Dar în jurul orei 10, după ce fiecare s-a depărtat de cabană și a admirat, în toată splendoarea și măreția lor, crestele Bucegilor — Țiganul, Bucșoiul și Moraru — purtînd, sub cerul limpede de un albastru sticlos, căciuli de zăpadă și negură; după o bătaie cu bulgări pe coaste; după înregistrarea pe peliculele aparatelor foto a celor mai inspirate imagini — albumul și panoul de la uzină de-abia așteaptă isprăvile fotoreporterilor excursiei — grupul a plecat, în șir indian, spre Piriul Rece. Am coborît prin poieni cu zăpadă pînă-n genunchi, uneori ca pe tobogan, am urcat pe poteci, prin păduri, sorbind fără nesat aerul tare al înălțimilor, străbătînd locuri și peisaje unice, încîntîndu-ne de minunățiile pe care ni le scotea natura în cale. Adesea am făcut popasuri pentru orientare, luîndu-ne puncte de reper Postăvarul, cu cușma lui de nori ce prevestesc vreme rea, Piatra Mare, munții Baiului și Gîrbovei, stînca Belvedere...

Tîrziu, duminică seara, în Gara de Nord cobora un grup de tineri excursioniști „O.N.T.", care pe lîngă veselie și exuberanță, aduceau cu ei un aer de munte, mirosuri de rășină și cetină, vigoare și prospețime precum și nespus de multă tinerețe.

VASILE CÂBULEA

● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri ZILNIC interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri

INFORMAŢII

AŞA VA FI ÎN VACANŢĂ...

...În sala clubului şi-au făcut apariţia oaspeţi neobişnuiţi: Vitoria Lipan la braţul lui Mitru Moţ, cei trei muşchetari şi, în urma lor, uşor şchiopătînd, Don Quijotte, Zamfira cea frumoasă „ca un gînd răzleţ", Jupin Dumitrache uşor de recunoscut după gazeta „Vocea patriotului naţionale" pe care n-o citeşte doar pentru că trebuie să-l urechească bine pe Spiridon, Pepelea cel isteţ ca un proverb, Ileana Cosînzeana, care nici nu bagă în seamă privirile pline de venin pe care i le aruncă Baba Cloanţa într-atît de sigură se simte în tovărăşia lui Făt Frumos... şi mulţi alţii. Trec, plini de demnitate, neluînd seama la aplauzele celor de faţă sau la privirile admirative ale juriului: se simt „ca la ei acasă" în decorul plin de fantezie care evocă lumea de basm sau tablouri caracteristice din cărţile care le-au dat viaţă.

Ne aflăm la carnavalul „Eroi din literatură". Autori elevii liceelor din Arad. Parada costumelor şi a măştilor este doar un punct al programului: el a fost precedat de concursuri de cîntece şi versuri, de dans şi a fost urmat de alte surprize la fel de atrăgătoare, şi, mai ales, de multă veselie, aşa cum îi stă bine tinereţii.

Tabăra de schi de la Muntele Mic. Faţă în faţă cu albul strălucitor al zăpezii, un grup de băieţi şi fete aşteaptă plini de emoţie semnalul de plecare. El va marca „botezul" pentru începutul pe care îl fac în acest sport atît de frumos. Se dă semnalul şi... schiurile o pornesc pe panta lină, prind viteză şi albului imaculat al zăpezii i se adaugă nuanţele multicolore ale costumelor schiorilor. Alături de cei mai puţin îndemînatici răsar ca din... zăpadă antrenorii: un sfat, un sprijin şi schiurile o pornesc mai departe, parcă cu de la sine putere.

Seara, în faţa căminului din cabană în care trosnesc vesel buştenii, se derulează filmul de peste zi: se face haz de stîngăcia unora, se apreciază curajul altora. Şi, încet, încet se înfiripă un cîntec, un bătăi invită ceremonios o fată la dans, apoi, pe ringul improvizat, apar alte perechi iar seara se încheie cu o petrecere plină de farmec.

— Şi acum la culcare — îi invită pe elevi tovarăşul profesor. Mîine avem o zi „grea"!

...Localitatea Şiria. În faţa Muzeului „Ion Slavici" un grup numeros de elevi arădeni aşteaptă în ordine să înceapă vizitarea sălilor. Au străbătut pe jos cei cîţiva kilometri care despart Şiria de Arad, prin zăpada aflată în aerul tare al acestei zile de iarnă şi drumul acesta la muzeu s-a transformat ad-hoc într-o plăcută drumeţie. Din grup fac parte mulţi elevi ai liceului care poartă numele marelui cărturar Ion Slavici. Aşteptîndu-şi rîndul să intre în muzeu, discută cu colegii despre viaţa şi opera scriitorului, despre acţiunile întreprinse de şcoală şi organizaţia U.T.C. pentru apropierea elevilor de opera lui Slavici.

Vizita s-a încheiat şi coloana veselă a elevilor se îndreaptă spre casă. Iar cîntecul, tovarăş bun de drumeţie, se face auzit pînă departe, peste liniştea cîmpurilor acoperite de zăpadă.

...31 decembrie 1966. Elevii din două licee au ţinut să petreacă împreună pînă la hotarul ultimelor sale clipe anul „vechi" şi să-l întîmpine cu urarea tradiţională pe cel nou. Şi iată-i acum, după ce şi-au pregătit pînă la ultimele amănunte petrecerea de revelion, îmbrăcaţi elegant, întîmpinîndu-şi oaspeţii. Sînt aşteptate multe surprize, orchestrele reunite ale ambelor licee au inclus în repertoriu cele mai îndrăgite melodii de muzică uşoară, populară şi de dans, nu lipsesc nici răvăşele poznaşe şi nici pluguşorul. Nu ne rămîne decît să te urăm petrecere bună.

Dar... am anticipat. Deocamdată cei care vor ilustra eroii preferaţi din literatură şi viitorii schiori, amatorii de drumeţii şi participanţii la petrecerea de revelion parcurg încă ultimele zile ale acestui trimestru şcolar. Vacanţa de iarnă cu întregul ei cortegiu de bucurii şi surprize a început însă să prindă de pe acum contur.

În afara manifestărilor la care ne-am referit, elevii arădeni sînt invitaţi la numeroase spectacole de teatru şi de film — va avea loc şi un festival al filmului pentru elevi — la competiţii sportive specifice sezonului, la activitatea celor două cluburi care vor funcţiona în oraş, la simpozioane, concerte, reuniuni. Îi aşteaptă o vacanţă reconfortantă, frumoasă.

MARIETA VIDRAŞCU

Simion Blaziu — profesor la şcoala generală din comuna Zagon, raionul Tg. Secuiesc, regiunea Braşov, prezintă în comuna sa natală o interesantă expoziţie de sculptură în lemn. În fotografie: Sculptorul Simion Blaziu la lucru.

ACTUALITATEA

Simbătă, 17 decembrie a.c. s-au întîlnit la Clubul C.F.R. Griviţa Roşie, un grup de cca. 40 profesori şi peste 250 absolvenţi ai Liceului Comercial „Petru Rareş" din Bucureşti, devenit în 1948 prima Şcoală Medie Tehnică de Statistică, pentru a sărbători 40 de ani de la înfiinţare şi 21 de ani de la absolvirea primei promoţii a liceului. S-au întîlnit absolvenţii a 12 promoţii.

Cu acest prilej au luat cuvîntul profesori şi foşti directori şi absolvenţi ai şcolii. Vorbitorii au evocat fapte în legătură cu condiţiile grele în care a luat fiinţă şi a funcţionat la început această şcoală în cartierul Chibrit, şi au evidenţiat realizările obţinute după reforma învăţămîntului, din anul 1948.

MIRCEA HAER

La Patras — Grecia, va fi deschisă în ziua de 22 decembrie Expoziţia internaţională de carte, la care edituri le româneşti vor fi prezente cu 350 de titluri, mărcînd astfel cea de a 20-a prezenţă a cărţii româneşti la tîrguri şi expoziţii internaţionale în anul 1966.

Anul viitor, în luna februarie, se va deschide la Frankfurt pe Main o expoziţie de carte românească cuprinzînd aproximativ 2 000 de titluri din producţia editorială a acestui an. Tot în 1967 vom participa, printre altele, la Tîrgurile internaţionale de la Belgrad, Londra şi Varşovia.

(Agerpres)

Un nou procedeu de sudură a cauciucului spongios

Mobilierul românesc produs de unităţile industriale ale Ministerului Economiei Forestiere şi-a cîştigat un frumos prestigiu atît pe piaţa internă cît şi în rîndurile beneficiarilor de peste hotare.

La aceasta contribuie, pe lîngă calitatea lemnului, linia modernă, dimensionarea judicioasă şi varietatea materialelor utilizate la confecţionarea tapiţeriilor; cauciucul spongios, poliuretanul etc.

Îmbinarea acestor materiale este o operaţie dificilă care comportă un mare consum de prenadez, substanţă adusă din import. În plus, prin procedeele utilizate pînă de curînd productivitatea muncii se situa sub aşteptări, iar circa 35 la sută din acest adeziv se pierdea prin evaporarea diluanţilor.

Preocupaţi de înlăturarea acestor dificultăţi, tehnicienii de la IPROFIL-Rădăuţi au pus la punct o nouă metodă de îmbinare prin sudură a cauciucului spongios, inovaţie a muncitorului Ioan Funău de la secţia tapiţerie a acestei fabrici. Cu ajutorul unui ciocan de construcţie specială, prevăzut cu rezistenţe electrice ce dezvoltă o temperatură de 150—200° se asigură proprietatea de lipire a foilor de latex timp de 10—15 minute, suficient pentru îmbinarea definitivă a acestor materiale care intră în componenţa tapiţeriilor de mobilă.

Procedeul elimină complet necesitatea importului de prenadez, asigură o creştere simţitoare a productivităţii muncii şi o curăţenie exemplară a locului de muncă.

I. V. POPA

FIŞA DE PONTAJ A REPORTERULUI

Povestea întunecată a unei firme luminoase

Acum un an şi două luni, tovarăşii de la I.C.R.M. Iaşi s-au gîndit să facă o firmă luminoasă pe care s-o aşeze pe blocul „Bară" din centrul oraşului. Cine s-o execute dacă nu I.I.S. Recom din Bucureşti, singura întreprindere de specialitate din ţară. Lăsăm de o parte faptul că firma costă frumuşica sumă de 200 000 lei şi amintim doar că această lucrare provoacă dureri de cap celor de la I.C.R.M. Firma e gata şi nu e gata. Într-un fel e machetă şi altfel realizarea. De aici discuţii, delegaţii, telefoane, adrese care aleargă continuu de la Iaşi la Bucureşti şi mai puţin de la Bucureşti la Iaşi. Unii cer banii, alţii cer lucrarea. Greu de prevăzut sfîrşitul. Oricum trebuie să se facă lumină în povestea întunecată a firmei luminoase mai ales că tovarăşii de la I.I.S. Recom sînt specialiştii în acest domeniu.

Pompieri intraţi... la apă

Da, da, pompierii de pe autocisterna 31-B-2766 veniţi joi 15 decembrie în Drumul Taberei pentru nu ştiu ce verificare, au intrat la apă în vecinătatea blocului O.S.-4. Neţinînd cont de drumul de acces pentru... patrupedele cu motor, au tăiat-o drept pe calea de acces a locatarilor din stradă spre bloc. Şi s-au împotmolit. Un camion i-a ajutat să ridice din peluzele cu iarbă, aproape un vagon de noroi din care fiecare trecător este dator să ia o părticică pe care s-o ducă în propriul apartament.

La cei şase sute şi ceva de locatari ai blocului O.S.-4, nu s-a voalat însă speranţa, că cei depanaţi din locul neacceptabil maşinilor (acum neaccesibil oamenilor) se vor întoarce să le stingă... necazul.

„Sesam, deschide-te !"

Corespondentul nostru voluntar Leon Soreanu, din Ghezia, ne-a trimis spre dezlegare următoarea ghicitoare: „Ce poate fi închis fără a fi deschis ?"

A fost imposibil s-o dezlegăm chiar după ce am citit „Ali-Baba şi cei 40 de hoţi".

De fapt e vorba de învăţămîntul agrotehnic de la cooperativele agricole de producţie din Feldioara şi Geaca care nu au început nici acum. Şi cînd te gîndeşti că noi foloseam formula magică a lui Ali-Baba, în timp ce trebuia, de fapt, să spunem: Tovarăşi de la Uniunea raională a cooperativelor agricole, de la Consiliul agricol raional, deschideţi-le !

Străzi... cu fermoar

Fără să fie vreo păcăleală, lucrările de canalizare de pe str. Cimpulung din Tîrgovişte au început la 1 aprilie 1965. În octombrie acelaşi an, se execută canalul central şi strada revine la forma iniţială, lucrarea a durat pînă în primăvara lui 1966. În august se sapă din nou... pentru conducta de apă, apoi pentru asfaltare şi aşa mai departe. Lucrarea a început anul trecut, a continuat anul acesta şi va continua la anul... şi la mulţi ani.

— Gata ! Pleacă !! Veniţi !!!

Întîlnire cu iubitorii muzicii uşoare

În cursul „Săptămînii discului românesc" au loc o serie de întîlniri între interpreţii unor ultime înregistrări româneşti şi iubitorii muzicii uşoare.

După întîlnirea care a avut loc la librăria „Luceafărul" Casa de discuri „Electrecord" ne anunţă pentru astăzi la orele 18, la librăria „Ion Creangă", un colocviu muzical cu Marina Voica.

TV

18,00 — Pentru copii şi tineretul şcolar; — Filmele: „Cu nasul în vînt" — şi „Motanul" — 1001 de întrebări; 19,00 — Telejurnalul de seară; 19,23 — Micropremieră TV: „Doar băieţii sînt de vină"; 19,35 — Poşta televiziunii; 19,45 Recital poetic Nicolae Labiş; 20,00 — Creatori ai filmului de animaţie: Vukotici (Iugoslavia); 20,30 — Seară de teatru românesc: — „Muza de la Burdujeni" de C. Negruzzi; — „Drumul de fier" şi „Millo director" de Vasile Alecsandri; 22,35 — Telejurnalul de noapte.

La Întreprinderea „Electrometal" din Cluj s-a omologat recent noul produs „Nişa pentru izotopi radioactivi" realizat de un colectiv de ingineri şi tehnicieni ai întreprinderii. Nişa este înzestrată cu elemente de automatizare care permit selectuarea unei game diverse de lucrări.

CONTINUĂRI • CONTINUĂRI

Pe drumul îngrăşămintelor chimice staţionarea interzisă !

lejul raidului dovedesc însă că nu peste tot în regiunea Bucureşti îngrăşămintele chimice se bucură de aceeaşi atenţie. Poposim, de exemplu, în gara Conţeşti. Aici, pe rampă, stau 141 de tone de superfosfat şi amendamente calcaroase. La data de 4 noiembrie au sosit în staţie 24 tone de superfosfat. Pe 15 noiembrie — 58 de tone de amendamente. Pe 24 noiembrie — 59 tone calcar. Destinatarul: G.A.S. Bălteni din raionul Răcari, gospodărie, care a fost supusă nu numai odată la plata unor locaţii de mii de lei. După ce au eliberat vagoanele, încărcătura a fost lăsată pe rampă. A fost plouată, depreciată. Intervenţiile şefului de gară, care a cerut în repetate rînduri gospodăriei să elibereze rampa, au rămas fără rezultat. Şi pentru a fi scutită de sesizările ulterioare, conducerea unităţii amintite a închiriat terenul pe care se află îngrăşămintele. Dar să mergem mai departe. Staţia Ciocăneşti. Aici, pe rampă, de aproape o lună şi jumătate zac 7 vagoane de îngrăşăminte. Destinatarul: G.A.S. Tătăşeşti din acelaşi raion. La început, beneficiarul a încărcat cîteva maşini apoi... a uitat că restul îi aparţine. Ne-a interesat motivul acestei neglijenţe. Ni s-a spus că pînă nu se termină cu transportul sfeclei de zahăr „lucrare încadrată în urgenţa întîi", gospodăria nu poate trece la transportul îngrăşămintelor. Comentariile sînt de prisos. Ce mai înseamnă „urgenţa întîi" la G.A.S. Tătăşeşti, cînd nici pînă la jumătatea lunii decembrie n-a terminat cu recoltatul şi transportul sfeclei de zahăr ?

Mai „inventive", consiliile de conducere ale cooperativelor agricole din Răcari şi Colacu, după ce au plătit (prima — staţiei C.F.R. Răcari, a doua — staţiei C.F.R. Ghergani), locaţii pentru cumularea a zeci de ore de întîrziere cu descărcarea vagoanelor au... depozitat îngrăşămintele pe linia ferată şi acolo sînt şi acum. Ca învelitoare au aşezat peste îngrăşăminte borhotul, sosit de la Fabrica de zahăr Chitila. Cum vor mai putea ridica de aici un astfel de... ghiveci ? Şi în ce scop va mai putea fi folosit ?

Un scurt popas în Gara Titu. În dreapta şi în stînga liniilor de cale ferată, cantităţi importante de îngrăşăminte chimice trimise pe adresa gospodăriilor de stat Sălcuţa, Vînători şi Cornăţel. Unităţile amintite au descărcat vagoanele „la grămadă", amestecînd nu numai conţinutul lor, dar şi cantităţile. Aici găseşti acum un original depozit de „îngrăşăminte complexe".

Pentru remedierea acestei situaţii, de altfel cunoscute, nu a luat măsurile corespunzătoare nici consiliul agricol regional, nici Uniunea regională a cooperativelor agricole de producţie. Timpul înaintat şi starea vremii nu mai admit nici o întîrziere. Posibilităţi sînt; lucrările agricole actuale nu mai impun folosirea tuturor mijloacelor de transport, astfel că acestea pot şi trebuie să fie folosite cu toată capacitatea la transportul îngrăşămintelor chimice de pe rampele gărilor la locurile de depozitare din unităţile agricole. Este o acţiune la care organizaţiile U.T.C. din gospodăriile de stat şi cooperativele agricole pot aduce o importantă contribuţie. Transportul şi depozitarea îngrăşămintelor chimice ar putea constitui acum un obiectiv al muncii patriotice.

Pentru Ministerul Industriei Chimice sugerăm ideea ca fabricile şi combinatele producătoare să livreze întregile cantităţi de îngrăşăminte chimice ambalate. O astfel de măsură ar face mai uşor şi transportul şi depozitarea lor în timp mult mai scurt şi în condiţii mult mai bune.

Dialectica cunoştinţelor predate în liceu

pregătire generală serioasă, va putea să se dedice la timpul potrivit, în învăţămîntul superior, cu cel mai mare folos disciplinei preferate specializării alese. Ştiinţa însă nu se dezvoltă izolat, ci ea este rezultatul unei imense munci colective, dusă de numeroşi cercetători din toate ţările înaintate. Rezultatele cercetărilor se publică în reviste de specialitate şi în vaste tratate şi orice tînăr specialist pentru a crea în ştiinţă trebuie să aibă o idee de ansamblu asupra frontului cercetării. El nu poate obţine acest rezultat decît consultînd revistele de specialitate. Rezultă de aici necesitatea însuşirii la timpul potrivit (deci în cursul adolescenţei, în liceu) a limbilor de mare circulaţie internaţională. Astăzi limbile franceză, engleză, rusă, germană, italiană sînt necesare oricărui tînăr care se dedică cercetării ştiinţifice. În acelaşi timp lectura în original a capodoperelor literaturii universale procură oricui momente de adevărată desfătare.

Sfatul pe care-l dau elevilor este să caute să-şi descopere cu grijă înclinaţiile lor, în cursul claselor superioare ale liceului, să cultive materiile preferate prin lecturi suplimentare, dar nu în dauna însuşirii cunoştinţelor necesare la celelalte discipline. Aceste cunoştinţe generale vor constitui resurse de mare preţ în traiectoria pe care o vor urma în viaţă.

„Eu nu mai sînt e-un cîntec tot ce sînt"

mai tare şi mai solar în anii ce vor urma. Şi tar credem că este firesc să fie aşa. Căci Labiş nu înseamnă doar un destin frînt preîmpuriu, căci Labiş nu înseamnă motivul elegiac al fragilităţii existenţei omeneşti ci unicul simbol cu pluralităţi de metaforă al însăşi raţiunii acestei existenţe: lupta şi jertfa luptei. Viaţa şi poezia lui Labiş e o dramatică şi sublimă încleştare cu relele fiinţei şi cu relele sociale, încleştare în care omul poate să cadă, să fie distrus, dar niciînd învins, în care omul trece peste pragul de sus al existenţei intrînd în miezul şi spiritul evului pentru care s-a bătut eroic. A crezut şi s-a bătut pentru comunism aşa cum bunii şi străbunii lui credeau şi se jertfeau pentru sorele, înnegurat vremelnic, al dreptăţii lor sociale.

Venea de departe din munţii negurosi ai Ţării de sus, din spiritul adîncurilor neamului, din esenţele fiinţei ale acestuia, avea în vers minia gravă şi gemută a blestemului, nostalgia niciînd vicleană a doinei, din asprele şi atît de omeneştile legi ale oamenilor pădurii sadoveniene, înfăţişîţi cu suavitatea rară a căprioarei şi iarba de mînie a zimbrului. Era nocturn şi cu suflet lunar, frate bun cu Cosma Răcoare, incendiar, misteriosul şi misteriosul de gravele întrebări ale existenţei morale. Era un suflet răscolit şi răscolit în revoltă în faţa existenţei cenuşii lipsită de sevă şi de dăruire altora, nutrit de înaltele idealuri comuniste cărora li se înregimentase fără rezerve.

Versurile lui nu pot fi citite într-o carte, nu pot fi ascultate solitar, ci în vuiet de mulţime, în cadenţe de marş dezlănţuit. Deoarece vocea lui lirică nu este a unui univers singular ci aparţine unui tribun, cu apelativul mulţumitor. De aceea ziua de 22 decembrie cînd se împlineşte un deceniu de la tragicul sfîrşit al unei existenţe nu poate fi comemorat, nu trebuie comemorat. Nu numai că lacrimile sînt organic străine acestei poezii, dar mai ales faptul că poezia, cu care Labiş se identificase conştient şi definitiv, nu poate fi plînsă niciînd.

CINEMA

BARBĂ ROŞIE (ambele serii) rulează la Patria (orele 10; 13,30; 17; 20,30).

FAUST XX rulează la Republica (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21), Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45. În completare Pilula; Bucureşti (orele 15; 17; 19; 21). În completare Pilula.

CEI 7 DIN TEBA rulează la Luceafărul (orele 8,15; 10,15; 12,15; 14,15; 16,30; 18,45; 21). În completare Podul peste timp, Bucureşti (orele 9; 11,15; 13,30; 16,45; 19; 21), Feroviar (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45). În completare A cui e şoseaua; Tomis (orele 9,15; 11,45; 13,15; 15,15; 17,30; 20), Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21). În completare Orizont ştiinţific nr. 7.

ANUNŢ MATRIMONIAL rulează la Capitol (orele 8,30; 10,45; 13,15; 15,45; 18,15; 20,45). În completare, A cui e şoseaua, Aurora (orele 8,15; 10,45; 13,15; 15,45; 18,15; 20,45), Rahova (orele 13,30; 18; 20,30).

RÎDEM CU STAN ŞI BRAN rulează la Festival (orele 9; 11,15; 13,45; 16,15; 18,45; 21). În completare, A cui e şoseaua; Excelsior (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21). În completare, Constituirea de constituire a organizaţiei de pionieri; Modern (orele 9; 11; 13; 16,30; 18,30; 20,30). În completare, Constituirea de constituire a organizaţiei de pionieri.

TUNELUL cinemascop rulează la Lumina (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 20,45). În completare, Podul peste timp.

FALSTAFF rulează la Central (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Griviţa (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).

Cadru din filmul „Anunţ matrimonial"

ÎNDRAGOSTITUL pînă la 21 decembrie rulează la Union (orele 15,30; 18; 20,30).

VINETOU — ambele serii — cinemascop rulează la Doina (orele 11,30; 16; 19).

MAIA PLISETSKAIA rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare), completare DOI.

OMUL DIN RIO rulează la Giuleşti (orele 10,30; 15,30; 18; 20,30), Bucegi (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21). În completare, Podul peste timp, Arta (orele 8,45; 11; 13,15; 15,45; 18,15; 20,45), Floreasca (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21). În completare, Podul peste timp.

FANTOMAS SE DEZLĂNŢUIE cinemascop rulează la Înfăţirea între Popoare (orele 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

CIMARON cinemascop rulează la Dacia (orele 8,30; 14,30) în continuare 16,45; 19; 21). În completare Mimetism; Miorita (orele 8,30; 11,30; 14,30; 17,30; 20,30). În completare Vizita conducătorilor de partid şi de stat în regiunea Hunedoara, Munca (orele 10; 12,15; 16; 18,15; 20,30) în completare Vox Maris, Lira (orele 15,15; 18; 20,45). În completare Scoica.

CASA DIN MONTEVIDEO cinemascop rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,30).

PORUMBELUL DE ARGILĂ pînă la 21 decembrie rulează la Cringaşi (orele 15,30; 18; 20,30). În completare, Mimetism.

ACEI OAMENI MINUNAŢI ÎN MAŞINILE LOR ZBURATOARE cinemascop rulează la Flamura (orele 9; 12,30; 16; 19,30), Gloria (orele 8,45; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).

ÎN NORD SPRE ALASCA rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20), Colentina (orele 15; 17,30; 20), în completare Copiii, iar copiii.

WARLOCK cinemascop rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30), Colentina (orele 15, 17,30; 20).

DIPLOMATUL GOL rulează la Vitan (orele 16,30; 18; 20,15).

MINUNATA ANGELICA cinemascop rulează la Popular (orele 10,30; 15,30; 18; 20,30). În completare, Mimetism.

ANGELICA, MARCHIZA ÎNGERILOR — cinemascop — şi **MINUNATA ANGELICA** rulează la Drumul Sării (orele 10; 15; 19,15).

MINUNATA ANGELICA rulează la Moşilor (orele 15,30; 18; 20,30).

LAGUNA DORINŢELOR rulează la Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30) pînă la 21 decembrie.

FANTOMELE SE GRĂBESC rulează la Volga (orele 9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,45; 21). În completare, Orizont ştiinţific nr. 7.

WEEK — END LA ZUYDKOD cinemascop rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,30).

TRIUMFUL LUI ROBIN HOOD cinemascop rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,30). În completare, A cui e şoseaua.

COLIBA UNCHIULUI TOM cinemascop rulează la Pacea (orele 15,30; 18; 20,30).

VIZITA rulează la Cotroceni (orele 15; 17,45; 20,30).

ZILNIC ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări

DE PESTE HOTARE

Şase ani de la crearea Frontului Naţional de Eliberare din Vietnamul de sud

Cauza dreaptă a poporului vietnamez va învinge!

Sînt şase ani de atunci. Într-o aşezare ocrotită de legendara junglă s-a desfăşurat conferinţa de constituire a Frontului Naţional de Eliberare din Vietnamul de sud.

Pe băncile de lemn luaseră loc oameni feluriţi. Unii din ei erau intelectuali cunoscuţi, fruntaşi ai unor mişcări politice patriotice, activişti progresişti, alţii erau oameni simpli pe care experienţa unei vieţi aspre, examenul neîndurător al unor realităţi potrivnice l-a condus pe drumul luptei. Din satele de pe platourile înalte sau din cele împresurate de junglă, din Saigonul efervescent ca şi din tradiţionalele centre budiste veniseră cei care au hotărît să făurească Frontul Naţional de Eliberare. 23 de partide şi organizaţii de masă s-au grupat în Frontul Naţional de Eliberare, în care poporul sud-vietnamez vede reprezentantul său autentic.

Evoluţia situaţiei din Vietnamul de sud a obligat forţele patriotice să pună mîna pe arme spre a se apăra împotriva intervenţiei străine. Pentru Washington, acordurile de la Geneva din 1954 au fost un simplu petec de hîrtie pe care l-a călcat în picioare cu fărîmicie. Vietnamul de sud a devenit o bază militară a S.U.A. Mai întîi au sosit „consilierii". Ei trebuiau să fie sfătuitorii autorităţilor marionetă instalate la Saigon. „Consilierii" s-au înmulţit vertiginos, transformîndu-se într-o veritabilă armată de ocupaţie. O cruntă teroare a fost declanşată: torturi, asasinate, eliminarea adversarilor politici efectuîndu-se după metode verificate de practica Gestapoului. Populaţia sud-vietnameză nu a mai putut suporta acest calvar. Din nemulţumirea populară s-a născut iniţiativa formării grupelor de autoapărare. A fost primul pas. După şase ani de război, linia invizibilă a frontului străbate întreaga ţară. „Frontul este pretutindeni" — scria reporterii apuseni. Nicăieri ocupanţii americani nu se simt în siguranţă. În junglă ca şi în inima Saigonului, militarii americani trăiesc sub semnul aceleiaşi neîncrederi. Curajoasele acţiuni ale patriotilor, efectuate chiar în Saigon, au silit pe strategii de la Pentagon. Bazele gigantice, uneltite invulnerabile, plăţite de mii de soldaţi americani, au devenit ţinta unor atacuri victorioase ale partizanilor. Ce poate fi mai grăitor pentru ulcerarea capacităţii de luptă a patriotilor decît faptul că ei au reuşit să cuceurească arme de la un post militar situat la 3 km de palatul preşedinţiei din Saigon? Uriaşele concentrări de efective ale armatei S.U.A. ca şi utilizarea unor cantităţi enorme de armament modern nu au adus agresorilor avantajele scontate. Intervenţionîştii suferă înfrîngeri repetate şi, acum mai mult decît oricînd, se conturează inevitabilul eşec al tuturor încercărilor Washingtonului de a stăpîni Vietnamul de sud. Ziaristul australian Wilfred Burchett relata revistei parisiene LE NOUVEL OBSERVATEUR impresiile sale după recenta călătorie în zonele controlate de patrioţi: „Anul acesta m-am înapoiat în Vietnamul de sud după ofensiva (este vorba de ofensiva americană care a coincis cu anotimpul secetos, n.n.). Americanii nu au reuşit să cîştige teren şi nici măcar să restabilească comunicaţiile între principalele lor baze. Din convorbirile mele cu conducătorii F.N.E. reieşea înainte de toate că americanii nu au provocat pagube forţelor principale ale Frontului Naţional de Eliberare care, în mod practic, nu a fost niciodată obligat să arunce în luptă forţele lui regulate, deoarece unităţile locale de autoapărare şi unităţile regionale au fost suficiente pentru a nimici ofensiva americană. Tot în aceeaşi perioadă, forţele regulate ale F.N.E. au crescut atît din punct de vedere cantitativ, cît şi din punct de vedere calitativ". Am făcut apel, pe larg, la opiniile acestui martor ocular deoarece ele ne ajută să înţelegem mai exact realităţile sud-vietnameze. Creşterea efectivelor americane (la sfîrşitul lui decembrie se aflau în Vietnamul de sud 200 000 soldaţi americani, intervenţia agresivă a S.U.A. în Vietnam, nu au asigurat reuşita planului de „pacificare". Forţele patriotilor au menţinut continua iniţiativă operativă şi strategică şi tactică militară, obligînd Saigonul numeroase contraatacuri de F.N.E. (mai ales în provinciile Quang Tri şi Tuan Thien). Bilanţul provizoriu al acestui an (pînă la sfîrşitul lui noiembrie) arată că trupele S.U.A., saigoneze şi ale celorlalţi sateliţi au pierdut 230 000 militari ucişi, răniţi sau căzuţi prizonieri, 1932 avioane au fost doborîte sau grav avariate iar 3182 care blindate şi tancuri au fost distruse. În comparaţie cu anul precedent, pierderile Washingtonului şi ale „aliaţilor" săi au fost de cinci ori mai mari în 1966. Chiar revista americană U. S. NEWS AND WORLD REPORT constata cu amărăciune: „Războiul, aşa cum se desfăşoară în prezent, merge prost...". Strategii Washingtonului încearcă să găsească remedii: ei au decis să trimită în prima linie diviziile americane. Totodată armata nesigură a lui Ky cer noi şi noi hotărîri. În 1967 se vor găsi 400 000—500 000 soldaţi americani în Vietnamul Ky organizează pentru ofiţerii din trupele marionetă cursuri speciale de două săptămîni, instituind-i asupra mijloacelor prin care ofiţerii sud-vietnamezi să fie „scutiţi de influenţa Vietcongului". Zadarnic efort.

Suferind în Vietnamul de sud înfrîngeri pe plan militar şi politic (conferinţa de la Manila a ilustrat izolarea Washingtonului), S.U.A. intensifică deliberat acţiunile sale agresive împotriva Republicii Democrate Vietnam, stat independent şi suveran. „Escaladarea" războiului în partea nordică a Vietnamului dezvăluie politica extrem de primejdioasă pe care o practică S.U.A. Recentele bombardamente ale oraşului Hanoi şi a altor centre populate, care au adăugat noi victime în rîndurile bătrînilor, femeilor şi copiilor, constituie o grosolană încălcare a celor mai elementare norme privind relaţiile între state, legalitatea internaţională şi morala umană. Poporul şi guvernul României Socialiste, care din prima zi a agresiunii americane şi-au ridicat glasul în sprijinul poporului vietnamez, îşi afirmă hotărîrea de a acorda întregul lor sprijin — material şi moral — poporului vietnamez pînă la victoria definitivă asupra agresorilor americani. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general al C.C. al P.C.R., a declarat: „Poporul român cere cu insistenţă ca S.U.A. să înceteze imediat şi definitiv bombardarea R. D. Vietnam şi toate actele de război împotriva R. D. Vietnam, să pună capăt agresiunii în Vietnam, să părăsească Vietnamul, să lase poporul vietnamez să-şi hotărască singur drumul dezvoltării sale, fără niciun amestec din afară".

În lumea contemporană, voinţa de libertate şi independenţă a eroicului Vietnam nu poate fi înăbuşită prin forţa armelor. Minunatul popor al acestei ţări greu încercate va reporta victoria în îndelungata sa luptă pentru independenţă, suveranitate, unitate şi integritate teritorială. Viitorul nu le rezervă invadatorilor americani decît noi şi răsunătoare înfrîngeri. Conştiinţa umanităţii va judeca aspru pe cei răspunzători de neglijenţele comise împotriva paşnicului popor vietnamez.

EUGENIU OBREA

R. P. BULGARIA. Construcţii noi la Pernik

Interes profesional...

Un grup de doisprezece ofiţeri superiori din aviaţia britanică s-a reîntors la Londra, venind din Vietnamul de sud unde, potrivit formulării evaziv-enigmatice a venerabilului TIMES, „au îndeplinit o misiune utilă".

Mai puţin discret decît redactorii cotidianului londonez, un purtător de cuvînt al ministerului de externe saigonez a lăsat să cadă vălul ce acoperea misterioasa „misiune utilă" a militarilor englezi.

„Ei au venit — a declarat limbutul funcţionar din Saigon — într-o misiune de interes profesional. Timp de trei săptămîni au studiat amănunţit acţiunea aviaţiei în operaţiunile contra partizanilor". Aşadar, în „interes profesional" au studiat ofiţerii aviatori britanici incursiunile de brigăzi ale colegilor lor americani care practică genocidul de cea mai pură speţă în Vietnam. E uşor să ne imaginăm cam ce fel de „experienţă" au acumulat trimişii lui Royal Air Force în Vietnamul de sud: cum să arunce sute de tone de bombe asupra satelor paşnice, cum să mitralieze ţărani aflaţi pe ogoare, cum să distrugă cu napalm orezăriile spre a-l înfometa pe localnici...

Unii, la Londra, sînt, pare-se, foarte interesaţi în „experienţa" vietnameză a Pentagonului. Ei se gîndesc, probabil la Arabia de sud.

P. N.

Opinia publică condamnă acţiunile agresive ale S.U.A. în Vietnam

● Numeroşi tineri englezi au demonstrat duminică pe străzile Londrei, cerînd încetarea acţiunilor agresive comise de S.U.A. în Vietnam. Demonstranţii, aparţinînd unui număr de 14 organizaţii de tineret din Anglia, şi-au exprimat indignarea faţă de recentele bombardamente întreprinse de aviaţia americană asupra cartierelor populate ale Hanoiului. O delegaţie a manifestanţilor a remis ambasadei S.U.A. din Londra, o scrisoare de protest împotriva agresiunii americane în Vietnam.

● Locuitorii capitalei Belgiei au organizat simbătă o mare manifestaţie de protest împotriva agresiunii americane în Vietnam. Peste 1 000 de persoane au demonstrat pe străzile principale ale oraşului, purtînd pancarte şi lozinci, care condamnau intervenţia americană.

● *Ministerul de Externe al Cambodgiei a dat publicităţii o declaraţie în care protestează cu hotărîre împotriva bombardării de către aviaţia americană a oraşului Hanoi şi îşi reafirmă sprijinul faţă de poziţia guvernului Republicii Democrate Vietnam, exprimată în declaraţia din 14 decembrie. Guvernul Cambodgiei, se spune în declaraţie, a aflat cu profundă indignare despre intensificarea bombardamentelor americane asupra Hanoiului şi consideră aceasta ca un pas extrem de periculos făcut de Statele Unite pe calea escaladării războiului lor de agresiune împotriva poporului vietnamez.*

● Numeroşi cetăţeni suedezi au participat la o demonstraţie organizată în faţa ambasadei S.U.A. din Stockholm, în semn de protest împotriva agresiunii americane în Vietnam. Pe pancartele purtate de demonstranţi erau înscrise lozinci cerînd încetarea acţiunilor agresive ale S.U.A. împotriva poporului vietnamez.

● *În numeroase oraşe ale Columbiei au fost organizate mitinguri şi demonstraţii de protest împotriva războiului agresiv dus de S.U.A. în Vietnam. La 17 decembrie a fost creat un comitet de solidaritate cu Vietnamul din care fac parte reprezentanţi ai muncitorilor, studenţilor, precum şi parlamentari şi oameni de ştiinţă.*

● Republica Congo (Brazzaville) condamnă energic bombardamentele efectuate asupra Hanoiului, a declarat primul ministru Ambroise Noumazalai în cuvîntarea rostită la închiderea sesiunii bugetare a Adunării Naţionale. Sîntem convinşi, a spus el, că poporul vietnamez va obţine victoria în lupta împotriva agresorilor americani, a marionetelor din Vietnamul de sud.

Protestul lui Gregory Karlson

● Tînărul american Gregory Karlson şi-a ars cartelul de evidenţă militară în faţa Casei Albe, exprimîndu-şi astfel protestul faţă de războiul dus de S.U.A. în Vietnam.

Karlson făcea parte dintr-un grup de demonstranţi sosiţi la Washington, pentru a protesta împotriva agresiunii americane în Vietnam.

Mitingul de la Hanoi

Cu prilejul celei de a 20-a aniversări a războiului de rezistenţă împotriva colonialiştilor francezi (19.XII.1946), celei de a 22-a aniversări a constituirii Armatei Populare vietnameze (22.XII.1944) şi celei de a 6-a aniversări a constituirii Frontului Naţional de Eliberare în Vietnamul de sud (20.XII.1960) la Hanoi a avut loc un mare miting, la care au luat parte reprezentanţi ai partidelor politice, organizaţiilor de masă, Armatei populare vietnameze, diferitelor naţionalităţi şi comunităţi religioase, precum şi conducătorii Reprezentanţei permanente din Vietnamul de nord a Frontului Naţional de Eliberare din Vietnamul de sud.

La miting a luat cuvîntul Hoang Quoc Viet, membru al Prezidiului Comitetului Central al Frontului Patriei din Vietnam, care a vorbit despre victoriile repurtate de poporul vietnamez şi de armata populară de eliberare împotriva agresorilor S.U.A. în ultimii 12 ani. „Poporul vietnamez, a declarat el, va reporta victoria în lupta sa împotriva agresiunii S.U.A. şi pentru salvare naţională, pentru apărarea Vietnamului de nord, eliberarea Vietnamului de sud şi reunificarea ţării sale, contribuind în felul acesta, la apărarea păcii în Asia de sud-est şi în lume".

Participanţii la miting au adoptat o rezoluţie în care sînt denunţate politica agresivă şi acţiunile răzbunătoare ale S.U.A. împotriva poporului vietnamez din Sud şi din Nord şi este susţinută declaraţia de sprijin a guvernului R. D. Vietnam împotriva răzbunătoarei acţiune repetată asupra Hanoiului.

În rezoluţie se cere ca S.U.A. să respecte şi să îndeplinească cu strictețe acordurile de la Geneva din 1954 cu privire la Vietnam, să pună capăt pîrdalului lor agresiv în Vietnamul de sud şi ridicolului de distrugere împotriva R.D. Vietnam, să retragă toate trupele lor şi ale aliaţilor lor, armamentul şi materialele de război din Vietnamul de sud, să dezlipească toate bazele militare din Vietnamul de sud şi să dea posibilitate poporului vietnamez să-şi rezolve singur problemele. Reunificarea paşnică a poporului vietnamez trebuie să fie realizată de însuşi poporul vietnamez, fără nici un amestec străin, subliniază rezoluţia.

Rezoluţia exprimă tăriile socialiste şi popoarelor lumii realizarea pentru apărarea păcii: luptei poporului vietnamez pentru salvare naţională şi adresează tuturor popoarelor iubitoare de pace şi dreptate, îndeosebi poporului american, chemarea de a-şi întări lupta pentru a opri acţiunile sîngeroase ale imperialiştilor americani.

Subunitate a forţelor patriotice în cursul unei misiuni de luptă

pe scurt

La Paris se desfăşoară cel de-al treilea seminar franco-francez consacrat problemelor progresului tehnic şi planificării. La seminar participă reprezentanţi ai ştiinţei economice din cele două ţări, reprezentanţi ai Ministerelor Industriei şi Cercetărilor Ştiinţifice din Franţa şi alte personalităţi.

Prof. Sobrowski, membru al delegaţiei polineze a precizat la deschiderea seminarului un referat pe tema „Problemele structurilor economice, ale programului tehnic în economia socialistă".

CONVORBIRE TOMMJAS-CAGLAYANGIL

Oficialii au luat cunoştinţă la Paris convorbirile dintre miniştrii de externe ai Greciei şi Turciei, Ioannis Tsumbas şi Ihsan Sabri Caglayangil, care s-au aflat în capitala Franţei, unde au participat la lucrările sesiunii Consiliului Miniştrilor al N.A.T.O. În cursul convorbirilor, care au durat 14 ore, au fost evocate problemele privind relaţiile greco-turce şi, în mod special, problema cipriotă, care după 1963 [illegible] din Cipru. Surse autorizate informează că diferitele vederi declarate [illegible] favorabilă. Cei doi miniştri au fost de acord să continue consultările între cele două capitale. Data şi locul următoarei lor întîlniri vor fi fixate ulterior.

Asistentul secretarului de stat al S.U.A. pentru planificarea politică, W. Rostow, a declarat la Madrid că „Spania va fi sprijinită de S.U.A. dacă va prezenta candidatura pentru a fi primită în N.A.T.O.". În ce privește problema Gibraltarului, el a spus că „Statele Unite sînt neutre, văzînd de vedere relațiile pe care le are cu Marea Britanie și Spania.

STARE DE URGENŢĂ ÎN CEYLON

Guvernatorul general din Ceylon, William Gopallawa, a instituit starea de urgență în întreaga țară. La Colombo, s-a precizat că aceasta măsură a fost luată „pentru menținerea ordinei publice și asigurarea desfășurării unei vieți normale". Surse guvernamentale, relatează agenția Reuter, au declarat că „starea de urgență a fost instituită pentru a preveni orice agitații care ar putea decurge din recenta măsură adoptată de guvern privind reducerea ratei de rent".

BOMBARDAMENT DIN „GREȘEALĂ"

Într-o declarație dată publicității la Rio de Janeiro Ministerul Apărării al Braziliei a confirmat că o navă de război braziliană a bombardat „din greșeală" centrul orașului Porto Alegre, capitala statului Rio Grande do Sul. Declarația menționează că cu prilejul festivităților organizate de „Ziua Armatei", nava „Benavente" a lansat mai multe obuze de 40 mm asupra orașului. Bombardamentul a provocat pagube în clădirile [illegible] și unele [illegible] materiale, dar nu [illegible]. Autoritățile au ordonat deschiderea unei anchete.

Jack Lynch, primul ministru al Republicii Irlanda, a sosit duminică într-o vizită oficială la Londra. El urmează să aibă o întrevedere cu premierul britanic Harold Wilson cu privire la o acțiune comună vizînd intrarea în Piața comună.

Iarnă în Europa

Iarna face ravagii în diferite țări ale Europei. Furtuni, ninsori și geruri s-au abătut asupra Franței, Scandinaviei, provocînd pagube și victime omenești. În apropiere de coasta de nord-est a Suediei a eșuat pe o stîncă vasul grec „Zinnia", cu 13 marinari la bord. Există puține șanse ca marinarii să poată fi salvați, deoarece furtunile și vînturi foarte puternice fac imposibile operațiunile de salvare.

Mari căderi de zăpadă și geruri accentuate au fost înregistrate în Turcia centrală. Circulația pe șosele dintre marile orașe a fost întreruptă. Numeroase sate sînt izolate.

Ploi torențiale s-au produs în Scoția, unde întinse terenuri cultivate au fost acoperite de apă. Unele cartiere ale orașului Glasgow, sufetă de pe urma inundațiilor. Opzeci de familii au trebuit să fie evacuate din casele lor. Legăturile telefonice, precum și circulația pe șosele și căi ferate sînt serios afectate.

„Beretele verzi"

În basmele lui Andersen exista un personaj care folosea, la nevoie, o tichie fermecată: cum şi-o punea pe cap, cum se făcea nevăzut... După care, putea să facă absolut orice fără a mai avea a se teme de ceva. Deci, nu chipiu, nici beretă — albă, verde sau caiete — o tichie. Atît. Numai că, neapărat fermecată. Dar cît de utilă! Cu siguranţă că azi, de pildă, orice soldat american din trupele speciale care luptă în Guatemala, ar schimba bucuros beretă de antiguerilleros — fie ea şi de culoare verde, cum e de fapt — cu tichia care l-ar face invizibil. În duhul scop: spre a nu fi văzut în munţi de partizani, şi pentru a nu fi zărit pe străzile capitalei de cei care ar avea curiozitatea să pună întrebări asupra prezenţei lui pe acele meleaguri.

A doua variantă s-a întîmplat recent la Ciudad de Guatemala unde o ziaristă de la CHICAGO DAILY NEWS, Anne Geyer, a întîlnit numeroase „berete verzi", cert compatriote, cert militare, cert „în exercițiul funcțiunii". Mirată, ea s-a adresat ambasadei S.U.A., cerînd lămuriri. Ambasada însă, ar fi dat şi ea orice ca beretele verzi să-i facă nevăzuţi pe cei o mie de soldaţi americani, care se bat în munţi cu partizanii (şi care uneori, mînaţi de nostalgii cîtadine, se mai abat pe la oraş).

Dar cum beretele verzi sînt nişte banale berete militare, fără nici-o putere miraculoasă, amabasada s-a văzut nevoită să nege — verbal — orice amestec şi s-o asigure pe Anne Geyer că nu e bine informată. În cazul în care le-a văzut ea însăşi, atunci — a fost definitiv asigurată tot de aceeaşi sursă — de vină nu poate fi decît daltonismul ei, căci beretele verzi — poate spune oricine — nu există în Guatemala.

Sigură de sine, ziarista americană a respins a priori îndoielile ambasadei privind acuratețea spiritului său de observație, (nemai vorbind de ipoteza daltonismului exclusă din capul locului, căci, e știut, se întîlnește mai rar la genul feminin) şi a pornit să se documenteze propriu sensu. În acest scop, ea s-a adresat, de data aceasta, direct, unei surse ce nu putea fi suspectată în nici un caz de carențe în privința informării: pur şi simplu o oficialitate a poliției guatemaleze. Personalitatea în speță, fără a putea preciza numărul, a confirmat ziaristei existența în Guatemala a trupelor speciale americane, denumite chiar „beretele verzi".

Stăruitoare, Anne Geyer nu s-a oprit aici: ea s-a întîlnit cu lideri ai partizanilor guatemalezi care i-au declarat că peste o mie de soldați americani din forțele de antigueriliă, luptă astăzi pentru reprimarea mişcării populare de rezistență din această țară. Luptă fără glorie, căci, chiar ziarista mai sus citată constata că „guerilleros se bucură de mare prestigiu şi de întreaga simpatie a populației, iar operațiunile lor au devenit tot mai îndrăznețe". Atît de îndrăznețe încît, în momentul de față, crescînd sensibil ca număr şi capacitate tactică, partizanii au ajuns să țină trupele guvernamentale într-o permanentă alarmă. Tocmai de aceea, autorităţile guatemaleze, şi în special forțele militarisle de extremă dreaptă, simt nevoia să apeleze la „berete verzi" străine. Prezență deci, incontestabilă, aşa cum au dovedit şi investigațiile ziaristei americane care s-a convins — o dată în plus, dacă mai era nevoie — că în veacul nostru nu se mai petrec minuni: „beretele verzi" există. Din nefericire pentru unii, ele nu pot fi nici ascunse şi... nici nu ascund pe nimeni.

VIORICA T. NĂSESCU

POLIȚIȘTI CONTRA... POLIȚIȘTI

Aproximativ 2 000 de polițiști de la serviciul de circulație din capitala Argentinei au organizat o manifestație revendicînd plata salariilor restante pe două luni în urmă. Împotriva polițiștilor neînarmați au fost trimise detașamente ale poliției federale, care făcînd uz de hasloane şi grenade cu gaze lacrimogene, au împrăştiat demonstrația.

„Scandalul Manchester"

La 27 decembrie, în fața Curții Supreme a statului New York va începe procesul intentat de văduva fostului președinte al S.U.A., John Kennedy, pentru a împiedica apariția cărții lui William Manchester „Moartea unui președinte".

În februarie 1964, Jacqueline Kennedy a desemnat pe Manchester, autorul cărții „Portretul unui președinte" (biografia lui John Kennedy) să scrie o „versiune autorizată" a asasinării soțului ei. La 26 martie 1964, Manchester şi senatorul Robert Kennedy au semnat un acord care prevede că lucrarea nu va putea fi publicată decît după 22 noiembrie 1968 şi numai după ce va fi citită şi aprobată de d-na Kennedy şi de senator. Dar, în iulie, anul trecut, Robert Kennedy a trimis o telegramă lui Manchester în care a afirmat că „membrii familiei Kennedy nu se opun publicării cărții". În baza acestei telegrame, editura „Harper and Row" şi revista „Look" au considerat că sînt autorizate să publice lucrarea. Cu toate acestea, săptămîna trecută văduva fostului președinte s-a adresat tribunalului, cerînd interzicerea apariției cărții deoarece autorul ei nu a primit o aprobare formală şi manuscrisul nu a fost citit, după cum se stipulase în acordul din 1964.

Într-o declarație dată publicității duminică, William Manchester a dezmințit ca ar fi exploatat „dezvăluirile şi emoția" d-nei Kennedy pentru a face din cartea sa o lucrare de „senzație".

După cum relatează agenția France Presse, în legătură cu această carte la Washington domnește o atmosferă de încordare. „Unele fapte privind cele cîteva ore care au urmat asasinării președintelui la Dallas, relatate de d-na Kennedy lui Manchester — arată agenția — fac să reiasă ostilitatea familiei Kennedy față de președintele Johnson."

REDACȚIA ŞI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".